

همبستگی
غزن

نشریه حزب همبستگی افغانستان

۳۸

قوس ۱۳۹۴
(دسامبر ۲۰۱۵)

ما خود افراط‌گرایی اسلامی را به‌وجود آوردیم صفحه ۱۳

امریکا انواع تروریست پرورش می‌دهد

کارتونیست: Dragan

اهداف ما

• افغانســتان مستقل، آزاد، دموکراتیک و یکپارچه.
• وحــدت ملی بر پایه اســتقرار و تحکیم دموکراسی استوار بر سکیولاریزم.
• تــســاوی حـقـوق زن و مـرد و تمامی ملیت‌های کشور.
• مـبــارزه بــر ضد هر نــوع بنیادگرایی، ارتجاع و مداخلات خارجی.
• خروج فوری نیروهای اشغالگر امریکایی و ناتو از افغانستان.
• دفاع از مبــارزات آزادیخواهانه و مترقی ملل دربند جهان.

همبستگی

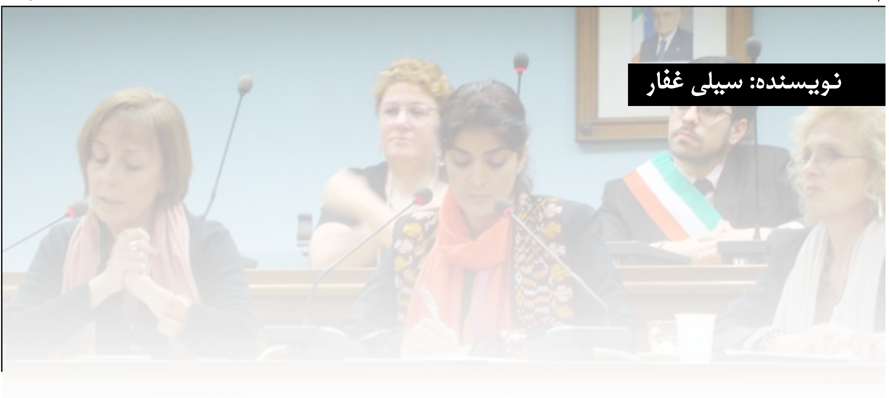
صاحب امتیاز: حزب همبستگی افغانستان

مدیر مسوول: سیدمحمود همرزم

شماره تماس: ۰۰۹۳-۷۰۰-۲۳۱۵۹۰

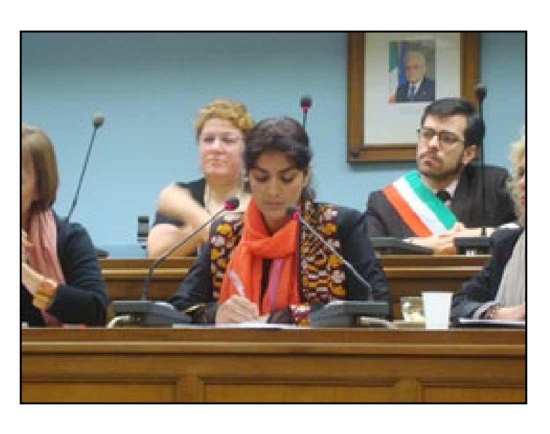
شماره جواز: ۸۷

در این شماره:

نویسنده: سیلی غفار

سفر سیلی غفار سخنگوی حزب همبستگی به ایتالیا

در اکتوبر ۲۰۱۵ سفری داشتم به ایتالیا که هدف از آن شرکت در کنفرانسی زیر عنوان «از جنگ تا بازسازی: استراتیژی برای زنان» بود. این کنفرانس توسط مجله مشهور ایتالیا بنام «کانفرانتی» (دیالوگ) در شهر روم برگزار گردیده بود.

من به نمایندگی از زنان افغان دعوت شده بودم. زنان دیگری نیز به نمایندگی از بوسنیا و روژاوای کردستان در آن شرکت داشتند. هدف عمده کنفرانس بررسی و تبادل تجارب میان زنانی بود که به جوامع بعد از جنگ و یا در حال جنگ تعلق دارند؛ بویژه زنان افغان، بوسنیایی و کورد. دیدار با اعضای پارلمان ایتالیا، سخنرانی در شاروالی‌ها و پوهنتون‌ها، مصاحبه با رسانه‌ها و ملاقات با سازمان‌ها و فعالان زن بخش دیگر این برنامه را تشکیل می‌داد.

کنفرانس که به تاریخ ۱۵ اکتوبر رسما گشایش یافت، از ساعت ۱۰ صبح الی ۸ شب ادامه داشت. در کنار سخنرانانی از افغانستان، کردستان و بوسنیا؛

متخصصان و ژورنالیستان نیز در مورد مسایل عمومی زنان بخصوص درین سه نقطه جنگزده جهان، نقش زنان به حیث نیروی قوی برای بازسازی و همچنان دریافت راه حل برای برون‌رفت زنان ازین وضعیت صحبت کردند.

من مشخصا وضعیت فاجعه‌بار افغانستان را شرح داده بیان نمودم که چگونه کشور ما بیش از سه دهه است که قربانی سیاست‌های شوم غارتگران امریکایی و ناتو و نوکران داخلی شان شده است.

من با مثالهای مشخص قتل‌عامها و بدامنی، فساد و چپاول، مافیایی شدن جامعه، قدرتمندشدن باندهای آدمکش جنگسالاران، طالبان و داعشیان، فرورفتن جامعه در چنگال مواد مخدر و اعتیاد، فقر و بیکاری و فرار جوانان، ستم و خشونت وحشیانه در برابر زنان، بمباردمان و سیاست‌های شیطانی امریکا، تاراج معادن و داشته های مادی جامعه و سایر را توضیح دادم.

نماینده بوسنیا نیز از وضعیت دردناک زنان آن کشور سخن گفت. بویژه وی تجارب تلخ سال‌های ۱۹۹۲ و ۱۹۹۵ را بیان نمود که در اثر مداخلات غرب آن دیار با خاک و خون یکسان گشته تجزیه شد.

اما تصویری را که نماینده کوردها از روژاوای کردستان بیان داشت کاملا متفاوت بود. در کنار نابسامانی‌هایی که هر روز گریبان‌گیر شان است، درس‌های امیدبخشی برای همه داشتند. نه وحوش داعشی توانستند در مقابل عزم و اراده خارایین آنان بایستند و نه هم فاشیزم اردوغانی قدرت رویارویی با آنانرا دارد.

سخنرانی نماینده روژاوا همه را تحت تاثیر قرار داد. او از تجارب زنان کورد و از مبارزه آنان در مقابل داعش حرف زد. نمونه‌هایی ارایه داشت که چگونه زنان کوبانی در تمام عرصه‌های زندگی همگام با مردان و بدون کدام تبعیض و تعصب به پیش می‌روند. اگر زنی مورد خشونت قرار می گیرد بزودی عاملان آن مورد بازپرس قرار گرفته محاکمه می‌شود. زنان روژاوا نمی گذارند که دیگران در مورد آنان تصمیم گرفته و سرنوشت شان را رقم زنند، قضایای مربوط به زنان باید از طریق خود زنان حل و فصل گردد. قاضی، سارنوال و

وکیل نیز باید زن باشند تا به دوسیه‌های شان رسیدگی کنند. فعالیت زنان تنها به این محدود نیست، آنان در کنار اینکه دست به اسلحه برده و در مقابل دشمنان خونخوار خود می‌ایستند، در فعالیت‌های اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی نیز دست بالا دارند. به زراعت و کشت و کار می‌پردازند، در معادن مشغول کار اند و خلاصه در تمامی عرصه های اجتماعی و تولیدی سهم دارند. این همه دست‌آورد ها که نتیجه مبارزه طولانی و پیگیر زنانی کورد است، زنان را در موقعیت برتر و تصمیم‌گیرنده قرار داده است. خشونت خانوادگی و مسایل همانند آن دیگر کمتر زمینه تبارز دارند. او گفت زنانی که تفنگ بدست علیه دشمن میجنگند خود را قوی و شکست‌ناپذیر احساس کرده این روحیه مبارزاتی و اعتماد به خود شان را شدیدا ارتقا بخشیده است.

سیلی غفار و Patrizia Fiocchetti

به تاریخ ۱۳ اکتوبر ۲۰۱۵ کنفرانس مطبوعاتی در تالار مطبوعات پارلمان ایتالیا تدویر یافت که در آن افزون بر مهمانان دعوت شده، چند تن از اعضای پارلمان نیز حضور یافتند. در پاسخ به پرسش‌های خبرنگاران در کنار توضیح نقش جنایتکارپرورانه دولتهای غربی و مشخصا دولت ایتالیا، بیان داشتم که؛ یگانه راه رهایی زنان، بلند بردن آگاهی سیاسی، بسیج و ایجاد همبستگی میان آنان است، حزب همبستگی تا کنون گام‌های عملی درین راه برداشته است و مصمم است که با قبول هرگونه خطرات و مشکلات به پیش تازد.

در جریان کنفرانس Patrizia Fiocchetti نویسنده کتاب «افغانستان در بیرون از افغانستان» چاپ سال ۲۰۱۳، از تجربه چندین سفرش به افغانستان سخن گفت. او گفت در این سفرها با نیروهای مختلف سیاسی دیده است، اما در میان تمام آنها یگانه نیرویی که می‌توان رویش حساب کرد و در میان مردم جا دارد، «حزب همبستگی افغانستان» است. او که از نزدیک با برنامه‌ها و اکسیون‌های حزب آشنا بود بیان داشت: «آنان زنان و مردان شجاع هستند که بخاطر دفاع از وطن و ارزش‌های انسانی با تمام امکانات و زندگی مرفه وداع گفته و در گوشه و کنار افغانستان مصروف بسیج و آگاهی‌دهی برای

مردم اند، آنان با افشای جنایتکاران داخلی و خارجی از هیچ نوع تهدید هراس نداشته و با هر فشار نیرومندتر می‌شوند.»

سخنان نماینده زنان کوبانی و عضو کمیته روابط خارجی کنگره ملی کردستان (KNK) برایـــم دلگرم‌کننده بود. او از نخستین روزهای آشنایی اش با حزب همبستگی برایم گفت:

«زمانیکه ما خواستار همبستگی جهانی برای روز کوبانی (اول نوامبر) شدیم، از همه افراد و تشکل‌های آزادیخواه دنیـــا دعوت نمودیم تـــا با مردم کوبانی همصدا شـــوند. ایمیل‌ها و نامه‌هـــای فراوان از گوشـــه و کنار دنیا دریافـــت کردیم که یکی از خاطره‌انگیزترین پیام‌ها از «حزب همبستگی افغانستان» بود، این پیام کاملا دید ما را نســـبت به افغانســـتان و مردمـــش تغییر داد. زمانیکه اطلاع یافتیم که دوســـتان حزب همبســـتگی در ۷ ولایت افغانســـتان با تظاهرات خود با ما همصدا شدند، برای ما الهام‌بخش بود، ســـرزمینی که نامش را با تروریـــزم و بنیادگرایی گره زده اند، به جاده‌ها آمده اند و از خواهران و برادران هم‌بند شـــان در کوبانی حمایت می‌کنند. این پیام در گوشـــه و کنار کردستان پخش شد و عزم ما را برای مبارزه علیه بنیادگرایی قویتر ساخت.»

در یکی از پوهنتون‌های دولتی روم برای شـــاگردان کورس حقوق بشر که در مقطع ماستری بودند از وضعیت حقوق بشر کشورهای ما سخنرانی داشتیم. دراین جریـــان درس‌هایی که از فداکاری، خودگذری و وفاداری دختر جوان کورد به نام «اوزلم» به مردمش دیدم بســـیار کم می‌توان در نســـل جوان افغان دید. وی به خاطر دفاع از مردم کردستان تصمیم می‌گیرد که به تحصیل پشت پا زده و بیشتر وقتش را به مبارزه علیه استعمار و استثمار صرف نماید. اما نظر بـــه تهدیداتی که زندگی‌اش را هر روز به خطر مواجه ســـاخته بود به خارج از کشـــور پناه می‌برد. اما در اینجا فعال‌تر از پیش خســـتگی‌ناپذیری به مبارزه و کمک به مردم خود ادامه می‌دهد. در اروپا مصروف کار اقتصادی برای مردم

خود است تا بتواند در پروسه بازسازی کوبانی مردم خود را کمک رساند و در ضمن به مبارزه سیاسی خود هم ذره‌ای کوتاهی نمی‌کند.

درجریان این سفر ملاقات‌هایی نیز با تعدادی از هواخواهان حزب همبستگی داشتم که آنان بار دیگر بر حمایت و پشتیبانی شان از فعالیت‌ها و سیاست‌های حزب تاکید ورزیدند.

((امروز نه تنها ما و
ـت رفقا ی ما به حیث قوما ندا ـ
نان نظامی ایفای و ظیفه می
ی نما یم بلکه در تلا ش آنیم
تا پیو ند خو یشس را با مردم
هر چه گسترد ه تر و عمیق
تر ساز یم و به حیث سپا ـ
هیا ن انقلا ب و حزب و نما ـ
یند گا ن دو لت انقلا بی
کار کرده درواز ه ها ی قول
اردو به رو ی همه مردم
شریف ما باز است .

رفیق نور الحق علو می

حقیقت انقلاب ثور

ارگان کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان

۳۱ ر ۵ ر ۱۳۶۱ ه.ش

«اشرار»کش دیروز، پابوس امروز جنگسالاران!

نورالحق علومی از جمله نوکران روس و پرچمی‌های یتیم‌شده است که دیروز با افتخار از «اشرار»کشی یادکرده منحیث قوماندان قول‌اردوی نمبر ۲ قندهار، علیه ملت برپاخاسته قهرمان‌نمایی داشت. این «سپاهی انقلاب و حزب و نماینده دولت انقلابی» چاکر روس اما از حداقل ۱۵ سال بدینسو آنچنان در دور دوم خیانت، به پای منفورترین و جانی‌ترین عناصر و نیروها بوسه می‌زند که انسان به این دورویی و چرخش ۱۸۰درجه‌ای‌اش در حیرت فرو می‌رود.

دالر و مقام برای تعدادی از سیاسیون افغانستان حکم وجدان و شرف شانرا داشته که برای رسیدن به آن حاضر اند به هر دنائت و پستی متوسل شوند. یک دلیل اصلی فاجعه جاری در کشور همین عناصر سست‌عنصر و ضدملی اند که ملت را به روز سیاه نشانیده اند.

لیکونکی: نوید نابدل

د آیسلند ښځې څرنګه لوړ مقام ته ورسیدلې؟

د ۱۹۷۵ کال د اکتوبر په ۲۴مه، له نن څخه پوره څلویښت کاله وړاندې، د آیسلند ښځو په یو سرتاسري او بې‌ساری اعتصاب سره تاریخ جوړ کړ. په دغه ورځ نږدې پنځویشت زره ښځو (په هغه وخت د هیواد یو لسمه برخه نفوس) په یوه تنظیم شوی کړنلاری سره د جنسي توپیر پر وړاندې د اعتراض په موخه لاس له کاره واخسیت او کوڅو ته راووتلې. په هغه ورځ هیڅ یوه ښځه کار ته لاړه نه، د کور ښځو هم له اخلي پخلي او ماشومانو روزلو لاس واخیست د ټاټوبي په اصلي ډګر کې را غونډې شوې. هغوی د برابر مزد او د تبعیض لرې کولو غوښتونکې شوې.

ښځو په دغه بې ساری اعتصاب سره وغوښتل دا په ډاګه کړي چې د هغوی په نه شتون کې هیواد شنډیږي او همداسې وشول. په هغه ورځ هیواد له ګډوډۍ او بې‌نظمۍ سره مخ شو. سړي دې ته اړ شول ترڅو اولادونو وروزي

او د هغوی خیتې مړې کړي، د ښار په هټۍ ګانو کې سم لاسي هګۍ او ساسچ او نور تیار خواړه ختم شول او د سړو او ماشومانو غړونه له هر لوري را اوچت شول.

ښځې چې پر دې بریالۍ شوې چې ډېرۍ د زیارکښانو ټولنې له ځانه سره ولري، په دغه مبارزې سره یې وکولای شو په هیواد د نارینه او ښځو تر منځ برابرۍ بنسټ تیره کیږدي.

یوازې یو کال وروسته، په ۱۹۷۶ کې دولت «جنسیت برابري قانون» جاري کړ چې د هغې پر اساس د کار په ځای کې جنسي توپیر منع شو.

پنځه کاله وروسته په ۱۹۸۰ کې آیسلند د اروپا په تاریخ کې د لومړنۍ ټاکل شوې ښځې جمهور رییس خاوند شو ویګدیس فینبوګادوتیر (Vigdis Finnbogadottir) چې د اعتصاب له رهبرانو څخه وه واک ته ورسیده او تر کال ۱۹۹۶ د څلور دوره لپاره پرلپسې په خپل ځای پاتې شوه. په ۲۰۱۰ کال لومړنۍ صدراعظمه هم په دې هیواد کې په څوکۍ کښیناستله.

آیسلند چې یو وخت په اروپا کې له بې وزله هیوادونو څخه شمیرل کیده، د ملګرو ملتونو د «انساني پراختیا شاخص» له مخې، په لومړي مقام کې ځای لري. د «د نړیوال جنسیتي درز راپور» له مخې چې د «نړیوالې اقتصادي ټولنې» لخوا خپریږي، آیسلند په تیرو شپږو کلونو کې پرلپسې د نړۍ برابرترین هیواد په توګه د جدول په اول کې ځای لري.

که څه هم په آیسلند که جنسي توپیر په پوره ډول له منځه ندی تللی او په ۲۰۰۵ کال کې هم نږدې پنځوس زره ښځو د نارینه او ښځینه تر منځ د مزد کموالي پر ضد اعتراض وکړ، خو د نورو هیوادونو پرتله، ددې هیواد ښځې له ښه حالاتو برخمنې دي.

په مبارزه او ټولنیز تولید کې د ښځو فعاله ونډه کولای شي چې په پاتې تللی هیوادونو کې هم هغوی ته د رهبرۍ او سړو سره برابر حقونو اخیستلو لاره هواره کړي. خو پوره جنسي برابرۍ په هغه ټولنه کې تر لاسه کیږي چیرې چې زبیښناک له منځه ولاړ شي.

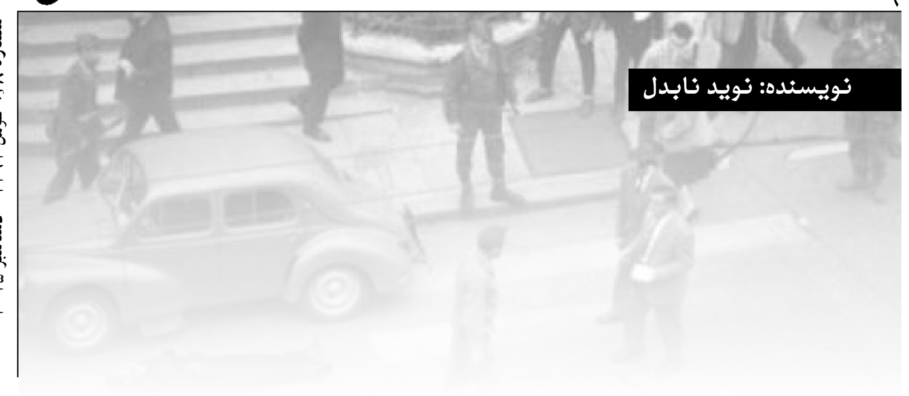
سرگذشت دردناک پرپرشدن یک دختر ایزدی به دست داعش

سارا سعید حیدر، دختر ۱۶ ساله ایزدی و از قربانیان بربریت «داعش» می‌باشد که رسانه‌های جهان در اگست ۲۰۱۵ داستان دردناکش را انعکاس دادند. او از جمله هزاران زن ایزدی عراق بود که به دست داعشیان جاهل و جانی پرپر شد. سارا، خواهر ۱۸ساله‌اش (سمیرا) و یک عضو دیگر خانواده شان درحالیکه سال گذشته بسوی سنجار در حال فرار بودند به چنگ جنگجویان وحشی داعش افتادند. چند تفنگدار داعشی آنان را همراه با ده‌ها زن دیگر ایزدی در یک موتر انداخته به سمت شهر تلعفر بردند تا منحیث غنیمت جنگی میان «جهادیان» تقسیم شوند. اما موتر در قسمتی از راه خراب می‌شود بنا تفنگداران بیمار در همانجا به آزار و اذیت این دختران مظلوم می‌پردازند. سارا مردی با ریش سرخ را به خاطر می‌آورد که او و خواهرش را مورد بدرفتاری جنسی قرار داده است. با تاریک شدن هوا این اسرا موفق به فرار شده در روستایی در همان نزدیکی برای چند روز پنهان می‌شوند. بعد که داعشی‌ها موفق به یافتن آنان نمی‌شوند، تمامی شان به یک کمپ آوارگان پناه می‌برند، جایی که در ۲۶ جولای ۲۰۱۴ مورد حملات راکتی داعش قرار می‌گیرند. سارا درین حمله زخمی می‌شود.

سارا می‌گفت که برای لحظه‌ای هم نمی‌توانست تصویر آن مرد ریش سرخ را از فکرش بیرون کند. او که از افسردگی شدید رنج می‌برد بالاخره مثل صدها دختر دیگر ایزدی به فکر خودکشی می‌افتد و با رفتن به اتاق خلوت بر بدنش تیل پاشیده خود را به آتش می‌کشد. سمیرا و مادرش درحالی به دادش می‌رسند که او در شعله‌های آتش دست و پا می‌زد و بیش از نیمی از بدنش سوخته بود. او از مرگ نجات می‌یابد اما ۷۵ روز را در شفاخانه می‌گذراند تا اینکه بوسیله یک نهاد کمک‌دهنده به شهر اشتوتگات آلمان منتقل می‌شود که تا کنون تحت مداوا قرار دارد.

داستان تراژیک سارا، داستان فراوان دختران و زنان ایزدی است که به دست آدمخواران بنیادگرای داعشی روزگار تیره‌ای را از سر گذشتانده اند. صدها زن ایزدی منحیث برده به فروش رسیدند، تعدادی دست به خودکشی زده اند. جمعی از این زنان به دست داعش کشته شدند که اخیرا با آزادی منطقه سنجار، قبرهای جمعی عده‌ای از آنان کشف گردید.

شماره ۳۸، قوس ۱۳۹۴ - دسامبر ۲۰۱۵

نویسنده: نوید نابدل

قتل‌عام صدها الجزایری در پاریس، دهشتی که زیر زده شد

حملات تروریسی پاریس به تاریخ ۱۳ نوامبر ۲۰۱۵، طنین جهانی داشت و تقریبا تمامی رهبران جهان آنرا محکوم کرده روزها سرخط اخبار دنیا را به خود اختصاص داد. دیوید کامرون صدراعظم بریتانیا این رویداد را «بدترین عملیات خشونت‌بار در فرانسه پس از جنگ جهانی دوم» نامید و اکثر رسانه‌های جهان هم این حرف را تکرار کردند. حتی فیسبوک برای ۱۲۰ کشته پاریس ماتم گرفته امکاناتی را در دسترس قرار داد که کاربران می‌توانستند به نشانه همدردی تصویر کاربری شانرا با پرچم فرانسه مزین سازند، کاری که به خاطر هزاران کشته جنگ‌های امپریالیستی جاری در کشورهای فقیر هیچگاهی صورت نگرفت. رهبران و رسانه‌ها در برابر دهشت حاکم و جویبار خون در سوریه، عراق، افغانستان، لیبیا، اکراین، یمن و غیره نقاط جهان نه تنها چشم بسته اند که بر آتش جنگ و کشتار پترول می‌پاشند.

با همه دردناک بودن قتل دهها انسان بی‌گناه در پاریس، اما این حادثه

«بدترین کشتار در پاریس بعد از جنگ دوم جهانی» نبود. بدترین کشتار پاریس در سال ۱۹۶۱ هنگامی رخ داد که پولیس فرانسه بروی تظاهرکنندگان الجزایری که علیه اشغال کشورشان توسط فرانسه دست به تظاهرات مسالمت‌آمیز زده بودند آتش گشوده بیش از سیصد تن را قتل‌عام نمود.

به تاریخ ۱۷ اکتوبر ۱۹۶۱، بیش از سی هزار تن از الجزایری های ساکن فرانسه که اکثر شان حقوق شهروندی فرانسه را نیز کسب کرده بودند به درخواست «جبهه رهایی‌بخش ملی الجزایر» در پاریس دست به تظاهرات زده برای استقلال الجزایر از چنگ ارتش فرانسه فریاد برآوردند. دولت برای سرکوب این راهپیمایی حدود هفت هزار نیروی پولیس فرستاد که بلافاصله با وحشت تمام بر جان معترضان افتاده بر آنان آتش گشودند. بنابر آمار مستقل، حدود سیصد تن درین روز کشته شدند که اجساد تعدادی از آنان توسط پولیس به رودخانه سن انداخته شد. صدها الجزایری دیگر توسط پولیس دستگیر و تحت شکنجه قرار گرفتند. قرار معلوم تعدادی از بازداشت شدگان در زیر ضربات وحشیانه پولیس جان باختند.

اما برای کشته‌شدگان ترور دولتی آنزمان هیچ کسی ماتم نگرفت و رهبران جهان نیز حتی برای شان اشک تمساح نریختند. باوجود اعتراض روشنفکران سرشناس آنزمان چون ژان پل سارتر و سیمون دوبووار بر این ددمنشی، سانسور شدید دولتی جلو پخش حقایق را گرفت. مجله «گزارش واشنگتن در مورد امور شرق میانه» در شماره مارچ ۱۹۹۷ خود نوشت:

«جریان کامل دهشت ننگین ۱۹۶۱ در تاریخ فرانسه وسیعا در آن زمان زیر زده شد. با آنکه داستان های دلخراش افراد بعد ها

به آرامی در رسانه‌ها و روزنامه‌هایی که برای سالها در اثر سانسور و کنترول دولت قضیه را کم‌ارزش نشان داده بودند راه یافت، اما اکثرا همان ارقام رسمی را انتشار دادند که گویا دو تن و یا بعد ها پنج تن در این تظاهرات کشته شدند. تلویزیون دولتی تصاویری را پخش کرد که الجزایری ها را بعد از تظاهرات در حال اخراج از فرانسه نشان می‌داد اما هیچ تصویری از خشونت پولیس نمایش داده نشد.

خبرنگاران تهدید شده بودند که تظاهرات را پوشش ندهند و به آنان اجازه داده نمی‌شد که به مراکز حبس دستگیرشدگان نزدیک شوند.... حتی خبرنگاری که تعداد زیادی از اجساد الجزایری های کشته شده را دیده بود، اجازه داده نشد که از آن گزارش دهد.»

بنای یادبود قتل عام ۱۹۶۱ در پاریس: «به یاد تعداد بیشمار الجزایری‌هایی که در اثر سرکوب خونین تظاهرات صلح‌آمیز در ۱۷ اکتوبر ۱۹۶۱ کشته شدند.»

اینهمه جنایت به فرمان رئیس پلیس پاریس، موریس پپن (Maurice Papon) صورت گرفت. موریس از همکاران نازی ها در دوران جنگ دوم جهانی بود که ۱۶۰۰ تن از یهودیان فرانسه را به کوره های آدم‌سوزی هیتلر فرستاد ولی تا آنزمان اصلا مورد بازخواست قرار نگرفته بود.

نه‌تنها کسی به خاطر قتل‌عام پاریس محاکمه نشد که در همین سال به موریس پپن بالاترین نشان دولتی فرانسه، «لژیون دونور» اعطا گردید. به دلیل همین معافیت بود که در ۸ فبروری ۱۹۶۲، تظاهرات دیگری تحت فرمان موریس مورد حمله پولیس قرار گرفته هشت تن کشته شدند.

قتل عام ۱۳ نوامبـــر در پاریس، نتیجه تروریســت‌پروری و حمایت دولت فرانســه و مجموع غرب از گروه‌های وحشی و جنایتکار در سوریه و عراق و افغانســتان و مجموع جهان است. آنان با فرســتادن تسلیحات و پول به باندهای جاهــل و جانی، جهان را به کام بربریت فروبرده جویبار خون راه انداخته اند. همانگونه که مســئول خون سیصد تن الجزایری دولت فرانسه است، مسئولیت قتل ۱۲۰ تن در تازه‌ترین دهشت‌افکنی پاریس نیز بر دوش دولت جنگ‌افروز این کشور می‌باشد.

کارتونیست: Shreyas Navare

جنگ با
داعش

جنگ با داعش یا جنگ قدرت‌های بزرگ؟

ما خود افراط‌گرایی اسلامی را به‌وجود آوردیم

آنانی که اسلام را بخاطر داعش سرزنش می کنند، چه بسا که اسامه بن لادن را در دهه‌ی ۸۰ حمایت می‌کردند.

تاریخ بی‌رحم است، چون با وضاحت کامل نشان میدهد که افراط‌گرایی اسلامی که امروز جهان را به بربادی کشانیده، زاده‌ی سیاست‌های دیروزی غرب است.

گور ویدال (نویسنده امریکایی) طی گفته‌ی معروفی ایالات متحده امریکا را «ایالات متحده فراموشکاری» عنوان می‌کند. چو ان لای (Zhou Enlai) صدراعظم سابق چین همین مطلب را با ظرافت بیشتری بیان نموده و با طنز می‌گوید: «یکی از چیزهای پسندیده در مورد امریکایی‌ها این است که آنها قطعاً حافظه تاریخی ندارند.»

برای درک ظهور گروه‌های شبه‌نظامی سلفی مانند داعش و القاعده و برای اینکه ذهن ما منطق حملات شنیع و نفرت‌آور آنان به غیر نظامیان در ایالات متحده، فرانسه، سوریه، عراق، لبنان، نایجریا، ترکیه، یمن، افغانستان و بسیاری

از کشورهای دیگر را بتواند درک کند، باید این حافظه تاریخی را بیدار بسازیم.

افراط‌گرایی خشونت‌آمیز اسلامی چگونه بوجود آمد؟ این سوالی است که هیچکس در پی حملات وحشت‌زای پاریس در روز جمعه ۱۳ نوامبر نمی‌پرسد، درحالی که مهم‌ترین پرسش همین است. اگر کسی نداند که مشکلی چرا پدید آمده، و نتواند ریشه‌ی آن را دریابد، هرگز به حل و ریشه‌کن ساختن آن قادر نخواهد شد.

گروه‌های جنگجوی سلفی مانند داعش و القاعده چگونه بوجود آمدند؟ پاسخ این سوال آنگونه که بسیاری‌ها می انگارند پیچیده نیست، اما برای فهمیدن آن باید تاریخ جنگ سرد یعنی دوره‌ی تاریخی‌ای را کاوید که غرب شاید از همه بیشتر در مورد آن دروغ گفته است.

چگونه غرب اسامه بن لادن را پرورش داد

لازم نیست به گذشته‌های دور تاریخ برویم، فقط به چند دهه عقب برمی‌گردیم.

یکی از عکس‌هایی که فراوان دست به دست شده است عکس مقاله‌ایست که در سال ۱۹۹۳ در روزنامه انگلیسی «اندیپندنت» منتشر شد و نمونه‌ای از فریبکاری‌های پیچیده‌ی غرب را بدست می‌دهد.

THE INDEPENDENT

MONDAY 6 DECEMBER 1993

The Saudi businessman who recruited mujahedin now uses them for large-scale building projects in Sudan. Robert Fisk met him in Almatig

Anti-Soviet warrior puts his army on the road to peace

'What I lived in two years in Afghanistan, I could not have lived in a hundred years elsewhere,' said Osama Bin Laden

مقاله‌ای در حمایت از اسامه بن لادن در روزنامه «اندیپندنت» انگلستان

این عکس با عنوان «جنگجوی ضد شوروی، لشکر خود را در مسیر صلح سوق داده است» تصویر بزرگی از اسامه بن لادن را دارد که در آن زمان متحد غرب بود.

روزنامه «اندیپندنت» در آن مقاله خاطرنشان می‌سازد که بن لادن یک گروه شبه نظامی متشکل از هزاران جنگجوی خارجی از سراسر شرق میانه و شمال آفریقا را سازمان داده و آنها را در مبارزه علیه اتحاد جماهیر شوروی در سالهای ۱۹۸۰ «با سلاح‌ها و تجهیزات ساختمانی متعلق به خودش مجهز نموده است». بن‌لادن با افتخار ادعا می‌کرد که «ما اتحاد شوروی را شکست دادیم.»

مجاهدین یعنی شبه نظامیان اسلامی‌ای که بن لادن آنها را تمویل می کرد، یکجا با «مکتب الخدمت» یعنی سازمانی که بن‌لادن برای جلب و جذب و تمویل جنگجویان اسلامگرا ایجاد کرده بود در نهایت به القاعده و طالبان تغییر شکل دادند.

اندیپندنت نوشت که «وقتی تاریخ جنبش مقاومت افغانستان نوشته شود، سهمی که خود آقای بن لادن در داعیهٔ مجاهدین ایفا کرد... شاید نقطه‌ی عطفی در تاریخ متأخر بنیادگرایی پیکارجو تلقی گردد.»

با ارائهٔ تصویر مثبت و پسندیده‌ای از بن لادن، کمتر از هشت سال پیش از آنکه اندیشه‌ی بزرگترین حمله‌ی تروریستی در ظرف چندین دهه در خاک امریکا را پی‌ریزی کند، انتشارات بریتانیایی ادعا می کردند که «این تاجر سعودی که مجاهدین را به جهاد جلب و جذب می کرد حالا از آنان برای پیشبرد پروژه های بزرگ ساختمانی در سودان کار می گیرد». در واقع بن لادن صحنه را برای آنچه قرار بود به شکل القاعده تبارز کند تدارک می‌دید.

هشدارهایی که توجهی به آنها نشد

در اساطیر یونانی «کاسندرا» شخصیت اسطوره‌ای بود که قدرت پیشگویی حوادث را داشت، اما محکوم به آن بود که کسی به هشدارهای او توجه نکند. اقبال احمد فقید، دانشمند سیاسی، مورخ و متخصص مطالعه تروریزم، «کاسندرای» روزگار ما بود.

وی در طی یک سخنرانی در پوهنتون کلورادو در ماه اکتوبر سال ۱۹۹۸ هشدار داد که سیاست های امریکا در افغانستان نتیجه‌ی برعکس خواهند داد. وی اظهار داشت:

> «در تاریخ اسلام، جهاد به عنوان یک پدیده خشونت بین‌المللی در ۴۰۰ سال گذشته عملاً ناپدید شده بود ولی به کمک امریکا بطور ناگهانی در سال‌های ۱۹۸۰ دوباره احیا شد. وقتی اتحاد شوروی در افغانستان مداخله کرد، ضیأالحق دیکتاتور نظامی پاکستان کشور هم‌مرز افغانستان، که خود تحت الحمایهٔ امریکا بود، فرصت را مغتنم دیده و در مقابل کمونیزم خداناشناس در آن کشور اعلام جهاد کرد. ایالات متحده موقعیت بدست آمده را فرصت خدادادی دید برای بسیج یک میلیارد مسلمان در برابر

آنچه ریگان آنرا «امپراتوری شر» می‌نامید.

استقبال ریگان از مولوی یونس خالص یکی از جاهل‌ترین رهبران تنظیمی افغانستان در کاخ سفید

سیل پول به سرازیر شدن آغاز کرد. ماموران سی.آی.ای در سراسر جهان اسلام می‌گشتند و مردم را به جهاد کبیر فرا می‌خواندند. بن‌لادن یکی از جذبی‌های نخبه در همان اوایل کار بود. او نه تنها عرب بود، نه تنها سعودی بود بلکه میلیونری بود که حاضر بود پول خود را نیز در این راه به مصرف برساند. بن لادن به جلب و جذب برای داعیه‌ی جهاد علیه کمونیزم کمر همت بست.

من اولین بار در سال ۱۸۸۶ با او ملاقات کردم. وی توسط یک مقام رسمی امریکایی که نمیدانم مامور سی آی ای بود یا نه به من معرفی شد. من حین صحبت ازین مقام امریکایی پرسیدم: «از عرب‌ها اینجا کیست که آدم جالبی باشد؟»، منظورم از اینجا، افغانستان و پاکستان بود. وی جواب داد: «باید با اسامه دیدار کنید.» به دیدن اسامه رفتم، مرد ثروتمندی که درست مانند شیخ عبدالرحمن دست اندرکار آوردن جذبی‌ها از الجزایر، سودان و مصر بود. این شخص متحد ما بود و متحد ما باقی ماند.

ولی او در لحظه‌ی خاصی چرخش کرد. در سال ۱۹۹۰ نیروهای ایالات متحده به عربستان سعودی یعنی به سرزمین مکه و مدینه که مکان های مقدس مسلمانان اند وارد شدند. نیروهای خارجی هیچ‌گاهی پیش از آن در عربستان گام ننهاده بودند ولی در سال ۱۹۹۰ به بهانه‌ی کمک به عربستان سعودی در شکست دادن به صدام حسین در هنگام جنگ خلیج فارس به آن کشور داخل شدند. اسامه خاموش بود.

صدام شکست خورد، ولی نیروهای امریکایی در سرزمین کعبه،

مقدس‌ترین محل مسلمانان در مکه، باقی ماندند. اسامه نامه پی نامه می‌نوشت و پیهم می‌پرسید که «شماها اینجا چه می‌کنید؟، خارج شوید!، شما برای کمک آمدید اما اینجا پا سخت کردید.» وی سرانجام علیه اشغالگران جهاد راه انداخت. ماموریت کنونی او راندن نیروهای خارجی از عربستان سعودی بود. ماموریت قبلی اش راندن نیروهای روسی از افغانستان بود.»

....

ما حالا می‌دانیم که حق با احمد بود، اما مانند کاسندرا، قدرتمندان هشدارهای خردمندانه او را ناشنیده گرفتند و عواقب وحشتبار آنرا دیدند.

«مبارزان آزادی» افراط گرا

در سالهای ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ افغانستان تا اندازه‌ای کشور سکیولاری بود که در آن زنان از حقوق نسبتاً برابری با مردان برخوردار بودند. چه چیزی افغانستان را به کانون افراط گرایی امروزی مبدل نمود؟ ده‌ها سال مداخله‌ی غرب.

ریگان با برهان الدین ربانی رهبر یکی از گروه‌های بنیادگرا و افراطی افغانستان در کاخ سفید

در سراسر سال های ۱۹۸۰، سی.آی.ای از طریق دولت پاکستان و بطور اخص از طریق سازمان استخبارات آن کشور (آی.اس.آی) مجاهدین افغانستان را در جنگ علیه اتحاد شوروی، آنچه «عملیات طوفان» لقب داده شده بود، تسلیح و حمایت می‌نمود. رئیس جمهور رونالد ریگان در سال ۱۹۸۳ دیدار معروفی با مجاهدین در دفتر کارش در کاخ سفید داشت که طی آن اظهار نمود: «دیدن نبرد رزمندگان باشهامت آزادی افغانی مقابل زرادخانه های مدرن، با سلاح‌های ساده‌ی دستی، برای آنانی که به آزادی عشق می ورزند الهام‌بخش است.»

آن «مبارزان آزادی» همانا اجداد داعش و القاعده امروزی هستند. وقتی

آخرین سربازان شــوروی در سال ۱۹۸۹ از افغانستان خارج شدند مجاهدین به ســادگی از جنگ دست برنداشــتند بلکه به گونه‌ای جنگ داخلی آغاز گشت که در خلای قدرت بوجود آمده گروه‌های مختلف جنگجویان اسلامگرا برای گرفتن قدرت با هم می‌جنگیدند. طالبان بر همه فایق آمدند و یک رژیم مذهبی قرون وسطایی را جانشین دولت سوسیالیست «بی‌خدا» کردند.

جلسه رئیس جمهور ریگان با نمایندگان تنظیم‌ها در دفترش

در هر دینی افراط گرایان وجود دارند، اما شــمار شان معمولاً معدود بوده و ضعیف و منزوی می‌باشند. سلفی‌گری در شکل مدرن نظامی شده‌ی آن ریشه در سالهای ۱۹۲۰ و حتا پیشتر از آن دارد. این جنبش به مدت ده‌ها سال ضعیف و منزوی باقی ماند ولی در ســالهای ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰، دولت‌های ســرمایه‌داری غربی به ویژه امریکا با اســتراتیژی جدید جنگ سرد یعنی استراتیژی حمایت از همین گروه‌های اســلامی افراط‌گرای حاشیه نشــین به عنوان سدی در برابر سوسیالیزم، وارد میدان شدند.

ایــالات متحده به هیچ وجه تنها کشــوری نبود که چنین اســتراتیژی‌ای را دنبال می‌کرد. اسرائیل نیز با پژواک سیاست ایالات متحده در قبال افغانستان از حماس که اکنون ابر دشــمن قسم خورده‌ی اسرائیل است، حینی که این گروه اســلامگرا در سالهای ۱۹۸۰ در آوان تشکل خود بود حمایت نموده، به منظور تضعیف مقاومت سکیولار سوسیالیستی سازمان آزادی بخش فلسطین (س.ا.ف) از شیخ احمد یاسین بنیانگذار حماس پشتیبانی نمود.

یک مقام ســابق دولت اسرائیل در مقاله‌ای تحت عنوان «چگونه اسرائیل به

نطفه‌بندی حماس کمک کرد» در سال ۲۰۰۹ به «وال استریت ژورنال» اظهار داشت: «با تاسف که حماس ساخته‌ی دست اسرائیل است.»

این استراتیژی جنگی موفق از آب درآمد: پس از سقوط اتحاد جماهیر شوروی، گروه‌های سکیولار سوسیالیستی که بر جنبش‌های مقاومت شرق‌میانه چیره بودند برای افراط‌گرایان اسلامی که قبلاً توسط غرب حمایت می‌شدند جا خالی کردند.

این تصادفی نیست که بیشتر کشورهای سکیولار در تاریخ شرق میانه به گونه‌ای سوسیالیستی بودند. در تمایز با این واقعیت، مرتجع‌ترین کشورها، یعنی کشورهایی که در آنها زنان از حقوق برابر برخوردار نیستند و قانون بر اساس شریعت استوار است، اکثراً متحدین غرب بوده اند. چرا؟ چون غرب خیلی خیلی بیشتر به حفظ سرمایه‌داری علاقمند است تا به اجازه دادن به سکولاریزم، برابری جنسیتی و برابری نسبی اقتصادی که تحت حاکمیت سوسیالیزم شکوفا می‌شوند.

موضع‌گیری شرق‌شناسانه

بسیاری از صاحب‌نظران، از جمله لیبرالها، استدلال می‌کنند که شرق میانه، آفریقای شمالی و اکثر بخش های مسلمان‌نشین آسیای جنوبی در حال حاضر از آنچه می‌توان آنرا سیر موازی با عصر تاریک غرب نامید یعنی عصر خونین افراط‌گرایی مذهبی، می‌گذرند. این صاحب نظران بار ملامتی ظهور گروه‌های افراطی چون داعش و القاعده را بر گردن خود اسلام و یا فرهنگ ظاهراً «عقب‌مانده» شرق میانه می‌اندازند، اما براحتی از روی تاریخچه و سیاست‌های کثیف کشورهای خود می‌گذرند.

درین مفکوره‌ی شرق شناسانه که مشعر بر آنست که بنابر هر دلیلی که هست، مسلمانان شرق میانه قرن‌ها از غرب مسیحی منور عقب‌افتاده ترند، چیزی بیشتر از رگه‌ای از نژادپرستی نهفته است. این ادعای سخیف حتا از بوته‌ی آزمون سطحی‌ترین بررسی تاریخی هم نمی‌گذرد.

یکی آنکه چیزی که هرگز ذکر نشده این حقیقت است که تنها تا چند دهه پیش، بیشتر کشورهای خاورمیانه مستعمره‌ی غرب بودند و مردم غیرنظامی آنها به شکل وحشیانه مورد اجحاف و دهشت قدرت‌های استعمارگر غربی قرار می‌گرفتند.

گذشته از آن، سکولارترین و مدرن‌ترین دولت‌ها در تاریخ شرق میانه کدام ها بودند؟ چنین دولت ها اکثراً یا طرفدار شـوروی بودند یا بی‌طرف چپ‌گرا که در قبال غرب یا دشمنی داشتند یا در جنگ سرد متحد آن نبودند.

صرف نظر از از انتقاداتی که بر بسیاری از مشکلاتی که این دولت‌ها داشته اند وارد است - که بجای خود مسئله‌ی جداگانه ایست - واقعیت این است که شـرق میانه در اوج جنگ سـرد نظر به امروز به گونه‌ی قابل توجهی مترقی و سـکیولار بود. این یک تصادف نیست. امریکا و متحدانش به عنوان بخشی از استراتیژی جنگ سرد شان سکولاریزم را نابود کردند.

جنگ سرد دامنگیر جنگ‌افروز می‌شود

اسـتراتیژی جنگ سـرد تا به امروز همچنان دامنگیر جنگ افروزان است، آنهم بگونه‌ی بسیار سـخت. بخاطر همین سیاست است که ما حالا با مدینه‌های فاسـده‌ی سرمایه‌داری چون عربسـتان سـعودی، قطر یا امارات متحده عربی روبرو هسـتیم، یعنی دولت های خرپول نفتی که در آنها سـوداگران در بحر پـول غرق اند درحالیکه بردگان معاصر مهاجر که اقتصاد این کشـورها روی شـانه‌های شـان اسـتوار اسـت رمه‌وار بکام مرگ و نابودی فرو می‌روند، و پادشـاهان مذهب‌سالار شـان هر کسـی را که رژیم را به چالش بکشد زندانی می کنند یا حتا گردن می‌زنند.

کشـورهای حوزه خلیج فارس همچنان ازجمله مرتجع‌ترین و افراطی‌ترین کشـورهای جهان باقی مانده اند و در ضمن متحدین نزدیک غرب نیز هستند، بخصوص عربستان سعودی که سرچشمه اسلامگرایی سنی پیکارجوست. بااینهم، اداره‌ی اوباما فقط در طی پنج سال به ارزش بیش از ۱۰۰ میلیارد دالر معامله‌ی فروش تسلیحات را با مملکت عربستان سعودی انجام داده است. در واقع، کمتر از سـه روز پس از حملات پاریس، امریکا بـه ارزش ۱.۳ میلیارد دالر دیگر به عربسـتان سعودی بمب فروخت - بمب‌هایی که سعودی ها به احتمال زیاد آنها را بالای یمن خواهد ریخت یعنی بالای کشـوری که بنابر گفته‌ی سـازمان‌های حقوق بشـر عربستان سعودی در آنجا مرتکب جنایات جنگی فاحشی گردیده اسـت و هرج و مرج ایجاد شده توسط ائتلاف تحت رهبری سعودی به القاعده و داعش کمک کرده است تا در آن کشور گسترش یابند.

باب گراهام (Sen. Bob Graham) سـناتور سابق ایالات متحده اظهار داشته

اســت که گروه‌های افراطی ســنی امروزه مانند القاعــده و داعش «محصول آرمان‌ها، پول و حمایت سازمانی عربستان سعودی هستند.» تلگرام‌های دولتی افشــا شده توسط ویکی‌لیکس نشــان می‌دهند که ایالات متحده به خوبی آگاه اســت که القاعده و دیگر گروه‌های سلفی توسط ثروتمندان سعودی پشتیبانی می‌شوند.

فراموش نکنیم که اسامه بن‌لادن یک ســوداگر میلیونر و از خانواده‌ای با ثروت افسانوی بود که با خاندان سلطنتی سعودی روابط نزدیکی داشت. او از این ثروت برای تمویل یک شبکه بین‌المللی افراط‌گرایان اسلامی که به شکل القاعده باهم قوام یافت استفاده نمود.

....

ایدئولوژی‌ها جدا از واقعیت مادی نیســتند. درســت است که در هر دینی افراط‌گرایــان وجود دارند، اما چرا در ســائر ادیان به همیــن اندازه نیرومند نیســتند ؟ چیزی به نام ایدئولوژی مستقل از شرایط مادی و مستقل از نیروهای اجتماعی‌ای که آن ایدئولوژی را به شــکل مادی یعنی سیاســی در واقعیت به کرسی بنشــاند وجود ندارد. افراط‌گرایی اسلامی با خشــونت، با آمیزه‌ای از دسیســه‌های امپریالیستی و افراطی‌ســازی افراد بر اثر استبداد و فقر بی حد و حصر، بر شرق میانه تحمیل شده است.

دشمن تراشی برای خود

گرایش امپریالیزم غرب آنســت که دشــمنان خود را بدســت خود ایجاد می‌کند.

در سراســر جنگ ایران و عراق که ســالهای ۱۹۸۰ را احتوا کرد تا زمان جنگ خلیج در ســال ۱۹۹۰، ایالات متحده پشــتیبان صدام حســین بود یعنی پشــتیبان دیکتاتوری بود که بدســت خــود با قهر در ســال ۲۰۰۳ برانداخت. دوسیه‌های سی.آی.ای که حالت محرم بودن شان رفع شده است نشان می‌دهند کــه چگونه دولت ایالات متحده با صدام حســین آن گاهی که از ســلاح‌های کیمیــاوی روی افراد ملکی ایرانی اســتفاده می‌کرد کمــک می‌نمود. دولت بریتانیــا به رژیم صدام حســین اجازه داد تا با اســتفاده از عوامل کیمیاوی که توسط شرکت‌های بریتانیایی به عراق فروخته شده بود، سلاح کیمیاوی بسازد. ازین ســلاح‌های تهیه شده توسط غرب در کارزار نسل‌کشی صدام حسین علیه

کردها نیز استفاده گردید.

اگر به دو دهه بعدتر خیز برداریم، اکنون به طور گسترده اذعان می‌شود که جنگ نامشروع راه انداخته شده تحت رهبری ایالات متحده در عراق، یعنی اشغال فاجعه‌بار آن کشور که به مرگ حداقل یک میلیون نفر منجر شد، سراسر خاورمیانه را بی‌ثبات ساخت، شرایط حد افراط ایجاد کرد که در آن گروه‌های پیکارجو مانند القاعده همچون آتش در بیشه زار خشک گسترش یافتند و در نهایت منجر به ظهور داعش شدند. جنرال بازنشسته مایکل فلین (Gen. Michael T. Flynn) رئیس سابق استخبارات فرماندهی مرکزی ایالات متحده و فرماندهی مشترک عملیات ویژه (JSOC) با این نظر موافق است و اذعان می‌دارد که سیاست های ایالات متحده در عراق «مطلقاً» گروه‌های پیکارجوی سلفی مانند القاعده را تقویت نموده است. وی سوگمندانه می‌گوید که «بدون تردید ما روی آتش پترول ریختیم.»

چاک شومر (Chuck Schumer) نماینده‌ی نیویارک در مجلس نمایندگان امریکا در سال ۱۹۹۱ اظهار داشت که صدام حسین «با مجموعه‌ای از برنامه‌های دولت، بانک‌ها، و شرکت‌های خصوصی در لابراتوار کاخ سفید ایجاد شده است.»

صدام حسین اولین هیولای فرانکنشتاین[1] بود که سیاست امریکا در عراق ایجاد کرد، القاعده دوم آن بود و اکنون داعش سومی آنست.

سرزنش اسلام برون اندازی تصویر ضمیر نهانی است

صاحب‌نظران غربی با سرزنش کردن اسلام بخاطر ظهور افراطگرایی تصویر جنایات کشورهای خود را بر ۱.۶ میلیارد مسلمان جهان برون می‌اندازند.

کسانی که اسلام و مسلمانان را به سبب گسترش افراطگرایی ملامت می‌کنند افرادی هستند که ایمان مفرط به امپراتوری غرب دارند و حتی اگر اذعان کنند که رفتار امپراتوری غرب «گاه‌گاهی» مشکل ساز بوده است، با آنهم در ژرفای باطن خود باور دارند که امپراتوری غرب اساساً بر مبنای حسن‌نیت، انسان‌دوستی، پیشرفت و دعوت به تمدن بنا یافته است.

(۱) هیولای فرانکنشتاین اشاره به شخصیت وحشتناک آفریده شده بدست یک دانشمند در اثر داستانی معروف مری شلی نویسنده انگلیسی است.

این همان منطقی است که نسل‌کشی استعمارگران اروپا، توسعه طلبی غربیان، «سرنوشت آشکار»[۲] و «کوله بار انسان سفید»[۳] را توجیه می کند. همین منطق است که سیاست‌های نظامیگری و ریاکارانه‌ی ضداسلامی و ضدپناهندگان را در واکنش به حملات پیکارجویان اسلامگرا تبلیغ میکند و در عمل هیمه‌کش آتش افراطگرایی می گردد.

همین کارشناسانی که اسلام را بخاطر ظهور داعش سرزنش می کنند و ایمان راسخ به حسن‌نیت ادعایی امپراتوری غرب دارند، چه بسی که با جان و دل از اسامه بن لادن در سالهای ۱۹۸۰ پشتیبانی می کردند، چه بسی که پدر القاعده را در نبرد قهرمانانه‌اش در برابر اتحاد شوروی شریر «مبارز آزادی» نام می‌دادند.

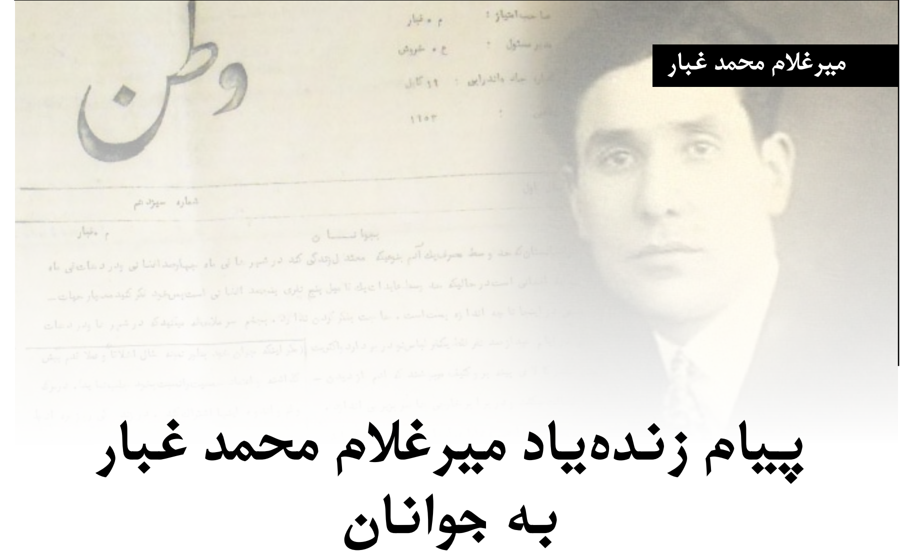
در سخنرانی یاد شده، احمد در مورد پنج نوع تروریزم بیاناتی داشت ولی سوگمندانه اظهار کرد که از جمله‌ی این پنج نوع تروریزم، تمرکز توجه رسانه‌ها فقط روی یکی از آنها یعنی روی «ترور سیاسی راه انداخته شده توسط گروه های خاص، ترور از روی مخالفت» است که به گفته‌ی او «دارای کمترین اهمیت از نگاه ضایعه‌ی جانی و مالی» می‌باشد. بر اساس توضیح او، «ترور دولتی بالاترین ضایعه را دارد». او تخمین زد که تناسب افراد کشته شده توسط تروریزم دولتی در برابر افرادی که با اعمال انفرادی تروریستی کشته می‌شوند، با تخمین خوددارانه ۱۰۰۰۰۰ در برابر ۱ است.

اگر ما واقعاً می‌خواهیم که به اعمال شنیع و خشونت‌آمیز گروه‌های افراطگرا مانند داعش و القاعده پایان دهیم، باید مشوره‌ی ساده ولی عمیق نوام چامسکی، کاساندرای دیگر روزگار ما را به خاطر بسپاریم: «همه در مورد متوقف کردن تروریزم نگران اند، خوب، راه بسیار ساده‌ای وجود دارد: در آن دست نداشته باشید.»

---

(۲) «سرنوشت آشکار» (Manifest Destiny) طرز تفکر شایع در ایالات متحده در سراسر قرن ۱۹ یعنی دوران وسعت‌یابی و سکناگزینی مهاجرین اروپایی در سراسر امریکای شمالی بود. بر اساس این طرز تفکر این باور تبلیغ می‌شد که این حکم سرنوشت است که ایالات باهم متحد شده‌ی امریکا گستره‌ی امریکای شمالی را از اوقیانوس اتلانتیک تا اوقیانوس پاسیفیک زیر اداره و سیطره‌ی خود بیارند. بر اساس این طرز تفکر کشتار و غصب زمین های مردمان بومی و جنگ با مکسیکو توجیه می‌گردید.

(۳) «کوله بار انسان سفید» (White Man's Burden) شعر معروفی از رودیارد کیپلنگ نویسنده و شاعر انگلیسی قرن ۱۹ و مبلغ برتری نژادی و استعمار غرب است که در آن اظهار می‌دارد که مستعمره ساختن «ملل غیر متمدن» رسالتی است که بر دوش انسان سفید پوست سنگینی می‌کند.

پیام زنده‌یاد میرغلام محمد غبار به جوانان

مقاله ذیل از جریده «وطن» که به همت میر غلام محمد غبار و یاران آزاده‌اش در شرایط سانسور و خفقان شاهی منتشر می‌شد اقتباس گردیده است که از یکسو تا حدی شرایط بد اقتصادی آن زمان وطن ما را بیان می‌دارد و از سوی دیگر حاوی اندرزهای وطندوستانه زنده‌یاد غبار به جوانان است که با شرایط غمناک کنونی افغانستان نیز همخوانی دارد. در ضمن از لابلای این پیام، به روح بزرگ آزادیخواهی و مردم‌دوستی این روشنفکر مبارز و تاریخ‌نگار شرافتمند وطن ما می‌توان پی برد.

بجوانان

جریده «وطن»، سال اول، شماره سیزدهم، ۲۳ جوزای ۱۳۳۰
نویسنده: میرغلام محمد غبار

در افغانستان که حد وسط مصرف یک آدم بنوعیکه معتدل زندگی کند در

شهرها فی ماه چهارصد افغانی و در دهات فی ماه دو صد افغانی است درحالیکه حد وسط عایدات یک فامیل پنج نفری پنجصد افغانی است پس خود فکر کنید معیـار حیات عمومی در اینجا تا چه اندازه پسـت اسـت. حاجت بفکر کردن ندارد. بچشم سر ملاحظه میکنید که در شهرها و در دهات حتی در ایام عید از صـد نفر فقط یکنفر لباس نو در بـر دارد و اکثریت ملت آنقدر کالای پینه‌پر و کثیف می‌پوشـند که آدم از دیدن آنها خجالت میکشد و در برابر خارجی‌ها سـر بزیر می‌اندازد. چرا در یک مملکت زراعتی و دارای ذخایر زیرزمینی که گنجایش زندگی سـی ملیون نفوس دارد امروز حال ده ملیون نفر چنین است مبحث دیگری است سیاسی و اقتصادی که تشریح جداگانه میخواهد.

چیزیکه اینجا باید گفت اینست که بین چنیـن جمعیتی ببینید یک عدهٔ انگشـت شماری مثل جنتلمین های لنـدن قدیم با موهای معطر و البسه بسیار قشنگ بصفت سیاحین اجنبی گشت و گذارکرده بادیده نابلـد و بیگانـه و احیانـاً متنفـر از جامعـه سـوی مـردم و اطوار مـردم مینگرنـد و سـعی میکنند حتی‌المقدور شانه آنها بشانه چنین مردمی تماس نکند و محله و بازار و دکان سـلمانی یعنی درهر جائی که ملت اجتماع دارد قدم نگذارد. طبعاً مردم با ایشـان بنظر بیگانگی و نفـرت مینگرند. خصوصاً اگر این دسـته سـوار موتری نیز شـده و تظاهر بمظاهرات ثروت و قدرت و غرور نمایند.

جریده «وطن»، سال اول،
شماره سیزدهم، ۲۳ جوزای ۱۳۳۰

حـال اگر اینهـا از زمره تجار و مـلاک و مقتدرین بزرگ باشـند چندان عیب ندارد. ولی اگر خدای نخواسـته ایشـان از زمـره جوانان تحصیل کرده و منورین کشـور باشـند نه تنها عیب بلکه ضرر بزرگی هم دارد باین معنی که اینها میخواهند قیادت فکری و معنوی جامعه را در دسـت گرفته مملکت را از حضیض ذلت و حقارت به طرف تهذیب و تربیت و مدنیت جدید سوق دهند.

پس وظیفه اینها نهایت گران و محتاج فداکاری های مادی و معنوی است اینها بایستی با تمام طبقات ملت اعم از زارع و صانع و پیشه‌ور اختلاط داشته و آنها را بطرف کمال و پیشرفت اجتماع متوجه سازند و این نمی‌شود مگر اینکه جوان خود بطور نمونه مثال اخلاقاً وعملاً قدم پیش گذشته و اعتماد جمعیت را نسبت بخود جلب نماید. در مرگ و غم و اندوه اینها اشتراک کند. در زندگی روزمره آنها داخل شود و در دفاع از حقوق مشروع و قانونی ایشان ازهیچ کمک نظری و عملی دریغ نورزد.

منورین باید نه تنها در مرکز و شهرها بلکه در قراء و قصبات سیر و سیاحت و اقامت نماید و مردم را به خیر و شرع آنها بفهمانند و راه های عملی برای پیشرفت حیات نشان دهند. اینها باید انجمن های گوناگون اجتماعی تأسیس کند و هر انجمن برای تعمیم معارف - ترقی صنایع دستی - اصول زراعت جدید و طرز تشکیل مجالس دهاتی و اشتراک بامور اجتماعی و اجتناب از اشتباهات و تلقین های سوء اجنبی ارائه اسناد و داستان های تاریخ ملی خدمت نمایند خدمتی متداوم و مسلسل و بی‌مزد و امثال اینها.

البته این شایان شان جوانان و منورین افغانستان نیست که خود را بواسطه فیشن و تقلید خنک و ظاهری ملل مترقی مصروف شانه و عطر و موتر و شکار و قمار و شهوات سافله ساخته روز بروز خلیج مغایرت و مباینت بین خود و مردم را وسیعتر سازند و در نتیجه در برابر جامعه منفور و منزوی و در برابر تاریخ و نسل آینده مسئول و در برابر جوانان دنیا گنهگار و سرافگنده باشند. خصوصاً در افغانستان که از پنجاه سال باینطرف بسا مفاسد شخصی و اجتماعی و استبداد و چپاول و خودپرستی وعیاشی اکثراً در جامه و لباس جوان و متجدد و منور عامداً در برابر مردم و بالای مردم تطبیق گردیده است و نظر به همین اشتباه بود که در اختشاش حبیب‌الله و سیدحسین ملت تمام جوانان منورین را بیموجب لاتی و گنهگار نامیدند و ظالم و غاصب شمردند درحالیکه جوانان و منورین در آن وقت هم بملت و وطن خدمت و صداقت مینمود و این فقط یکدسته خائنین رشوت‌خور و جاسوس و مخرب مملکت بودند که مثل گرگ در جامهٔ گوسفند درآمده تجدد و وطن‌پرستی و ترقی‌خواهی را منفور و بدنام ساخته بودند.

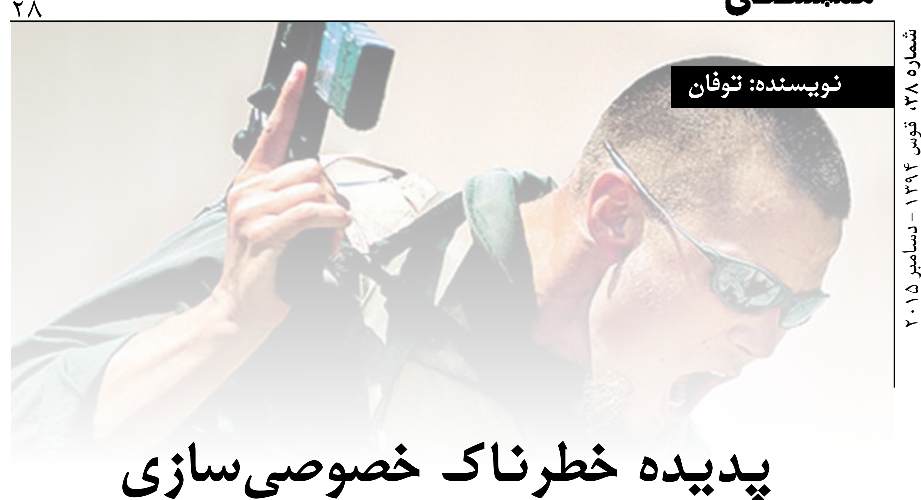
پس جوانان و منورین مملکت باید متوجه باشند که در شب تار و هوای طوفانی راه درازی در پیش دارند. جوانان منور صادق و خوشباور اندکی

کم‌تجربه و بسیار شوقی و شیدای تقلید است و لهذا خطر لغزش در پیش دارد. در اینجا عزم شکست‌ناپذیر، دل قوی، ضبط نفس، فکر روشن و جرئت و فداکاری در کار است. جوانان و منورین در هرگوشه و کنار و از هر طبقه که هستند بایستی اولتر از همه خود را جوان دانسته جبهه محکم و واحدی در راه مبارزه با موانع ترقی و پیشرفت اجتماعی تشکیل کنند. از نفاق و بجان هم افتادن سخت اجتناب کنند. همچنین وظیفه جوانان است که از تجمل و اسراف و تقلید میان‌خالی اطوار فرنگ یعنی از هر چیزی که آنها را در نظر ملت بیگانه جلوه میدهد و محیط زندگانی آنها را از محیط حیات توده‌ء ملت جدا میکند احتراز نمایند. حیات خود را از ملت و وقف خدمت ملت بسازند. در عوض تقلید از رفتار و کردار یک اقلیت کوچک جوانان عیاش مغرب‌زده که در جامعهء عالم و فعال خود جز طفیلی و بار دوش توده و پهلوان رومان حیثیت دیگری ندارند مردانه‌وار قوت خویش برای خدمت باجتماع افغانی تقدیم نمایند.

حمایت از ترکیه، حمایت از داعش است

شماره ۳۸، قوس ۱۳۹۴ - دسامبر ۲۰۱۵

نویسنده: توفان

پدیده خطرناک خصوصی‌سازی جنگ‌های پنتاگون

خصوصی سازی در جوامع سرمایه‌داری در هر زمینه به حدی پیش رفته که دیگر حتی جنگ‌ها نیز به کمک شرکت‌های خصوصی مربوط به این و آن غول سرمایه پیش می‌روند که این روند کشتار و جنایت و بربریت را نیز بصورت بیسابقه‌ای افزایش داده است. این شرکت‌ها عموما افراد لمپن و متعلق به باندهای مافیایی دارای سابقه جرمی را استخدام نموده به کشورهای دیگر می‌فرستند که با وحشت تمام و بدون هیچگونه نگرانی از بازخواست قانونی، غیرنظامیان را مورد شکنجه و کشتار قرار می‌دهند.

شرکت های خصوصی نظامی (PMCs) شامل نیروهای مسلحی می‌شوند که ظاهراً از کنترول دولت خارج بوده و تحت مدیریت شرکت‌های خصوصی قرار دارند و جهت پیشبرد اهداف نظامی توسط دولت‌ها در بدل قرارداد های سودآور به خدمت گرفته می‌شوند. با نفوذ این شرکت‌ها در دولت، کشورها بیشتر به

بلک واتر: از سال تاسیس‌اش (۱۹۹۷) تا به اکنون برای سرگرمی و سود انسان می‌کشد.

جنگ‌طلبی و میلیتاریزم کشانیده می‌شوند و جنگ در خدمت اهداف اقتصادی این شرکت‌ها قرار می‌گیرد. با آغاز مداخلات نظامی امریکا بعد از یازدهم سپتامبر، خصوصی‌سازی جنگ نیز فزونی یافته است که ابعاد فاجعه‌باری مخصوصا برای مردم افغانستان و عراق در بر داشت.

تا حال پنتاگون بیش از ۷۰۰هزار نیروی خصوصی را مورد استفاده قرار داده که تنها در سال ۲۰۱۰ حدود ۵۰میلیارد دالر عاید این شرکت‌ها شده است. روزنامه «فایننشال تایمز» به تاریخ ۱۳ مارچ ۲۰۱۳ گزارش داد که دولت امریکا در ده سال جنگ عراق ۱۳۸ میلیارد دالر به پیمانکاران خصوصی پرداخت کرده است. از این میان ۳۹.۵ (سی‌ونه‌ونیم) میلیارد دالر قرارداد به KBR داده شده است که بخشی از شرکت Halliburton می‌باشد که توسط دیک چینی، معاون رییس جمهور جورج دبلیو بوش راه اندازی شده بود.

«فایننشال تایمز» از گزارش سال ۲۰۱۱ یک کمسیون در ارتباط به پیمان‌کاران جنگی که به کانگرس امریکا تهیه شده نقل می‌کند که از سال ۲۰۰۱ بدینسو حداقل ۶۰ میلیارد دالر (یا روزانه حدود ۱۲ میلیون دالر) در اثر تقلب قراردادی‌ها به هدر رفته یا ناپدید شده است.

با اشغال افغانستان، امریکا در کنار نیروی‌های ملی نظامی‌اش، با پرداخت دهها میلیارد دالر به شرکت‌های خصوصی، سرباز اجیر کرده آنان را به افغانستان سرازیر نمود. در طول این مدت جنایات هولناکی از سوی سربازان این شرکت‌ها در برابر غیر نظامیان سر زده است. عاملان آن نیز پس از دستگیری و «محاکمه» بلافاصله آزاد شده و دوباره به حیث سرباز برای این شرکت‌ها فعالیت می‌نمایند. این شرکت‌ها، در افغانستان نیز در زدوبند با برخی مقامات فاسد و پلید افغان شرکت‌های خصوصی افغان را مورد حمایت قرار داده با سپردن بخشی از مسئولیت های‌شان به آنان تحت عنوان «سب‌کانترکت»، از یکسو پول بیشتری به جیب می‌زنند و از سوی دیگر موجب عام شدن پدیده

خطرناکی در کشور تحت عنوان «شرکت های خصوصی امنیتی» گردیدند که در واقع باندهای آدمکش و جنایتکار اند که با معافیت تمام دست به هر رذالت و آدمکشی می‌زنند.

نشریه «مادر جونز» به تاریخ ۲ سپتامبر ۲۰۱۱ ده مورد از قراردادهای «بی‌ارزش» پنتاگون را شرح داده می‌نویسد که امریکا برای امنیت کاروان‌هایش در افغانستان بر جنگسالاران و «افراد بد» تکیه کرد. این نشریه درین ارتباط از یک گزارش کانگرس امریکا نقل می‌کند: «این قرارداد باعث تحریک جنگ‌سالاری، اخاذی و فساد شده و می‌تواند یک منبع عمده مالی برای شورشیان باشد.»

در سال ۲۰۰۳ برای حفظ امنیت کرزی با شرکت خصوصی داینکورپ (Dyncorp) قرارداد ۵۲ میلیون دالری بسته شد.

در سال ۲۰۰۳ برای حفظ امنیت کرزی با شرکت خصوصی داینکورپ (Dyncorp) قرارداد ۵۲ میلیون دالری بسته شد. شرکت امریکایی در زمینه حمل و نقل هوایی، عملیات‌های هوایی، آموزش، توسعه بین‌المللی، امنیت و غیره فعالیت نموده و بیش از ۹۶درصد از عواید ۳ میلیاردی‌اش را از دولت امریکا دریافت کرده است. در ۲۸ نومبر ۲۰۱۰، سایت افشاگر «ویکی‌لیکس» سندی از پرداخت پول توسط (Dyncorp) جهت استفاده موادمخدر و برگزاری محافل بچه‌بازی برای پولیس افغان در کندز پرده برداشت که در سایت همبستگی با عنوان «رسوایی شرکت "داین‌کورپ" که حنیف اتمر آن را زیر زد» نشر گردیده است.

یکی از شرکت‌های گسترده نظامی خصوصی «بلک واتر» است که در سال ۱۹۹۷ توسط اریک پرنس تاسیس شد و در اواخر سال ۲۰۱۰ به علت رسوایی های پیاپی به Xe Services تغییر نام داد. «بلک واتر» همکاری بسیار نزدیکی با سازمان «سیا» دارد. اریک

پرنس در این مورد می‌گوید:

«کار "بلک واتر" با سازمان سیا زمانی آغاز شد که ما معلمان متخصص و تجهیزاتی را ارائه کردیم که سیا فاقد آن بود. سالهای پس از آن، این شرکت شکل مجازی سازمان سیا شد زیرا از ما بارها خواسته شده بود که ماموریت‌های خطرناکی را انجام دهیم که سازمان سیا نمی‌تواند و یا نمی‌خواهد خود را درگیرش سازد.»

(آر.تی، ۱۴ مارچ ۲۰۱۳)

نیروهای «بلک واتر» مرتکب جنایات جنگی گوناگونی در عراق و افغانستان شده اند. در سال ۲۰۰۷ نیروهای این شرکت ۱۷ غیر نظامی را در عراق به قتل رساندند؛ زنی را در سال ۲۰۰۶ زیر موترشان کشتند؛ از سلاح‌های ممنوعه استفاده نمودند؛ بر دختران عراقی تجاوز نمودند و... درنتیجه غیر نظامیان و افراد ملکی از قربانیان اصلی این درنده‌خویان در عراق و افغانستان بودند. در واقع امریکا با اجیر ساختن چنین شرکت‌های بدنام و جنایتکار می‌کوشد بار مسئولیت جنایات هولناک را از دوش دولت رد نموده بر این شرکت‌ها بیاندازد درحالیکه با به کار گرفتن اینچنین آدمکشان حرفوی، مسئولیت عمده به دوش دولت جنگ‌افروز آن کشور است.

این شرکت‌ها با تمام وجود تلاش می‌کنند تا فعالیت‌های‌شان مخفی نگهداشته شده و کشتار غیرنظامیان مانع قراردادهای سودآور آنان نشود. بسیاری از جنایات نیروهای امریکایی، نیروهای ویژه و شرکت‌های خصوصی، پوشیده می‌مانند. پتریک مارتین روزنامه‌نگار کانادایی در اینمورد می‌نویسد:

«نیروهای بلک واتر از قاتلان شناخته‌شده و بسیار خاص عراق بودند. گزارش تعدادی از قتل‌عام‌هایی که توسط سربازان امریکایی، نیروهای ویژه و شرکت‌های خصوصی رخ داده اند نشر گردیده است، اما تعداد زیادی از حوادث مشابه ثبت نشده اند، زیرا هیچ یک از قربانی‌ها زنده نمانده اند. از میان صدها جنایت فقط برخی از آنها توسط "برادلی مننگ" به ویکی‌لیکس فاش شد...»

(WSWS، ۱۶ اپریل ۲۰۱۵)

در سال ۲۰۰۲، پنتاگون قرارداد ۵۶۹ میلیون‌دالری را با «بلک واتر» برای جلوگیری کشت خشخاش در افغانستان به امضا رسانید. اما نه تنها که از کشت آن جلوگیری صورت نگرفت، بلکه با همکاری این شرکت رونق بیشتری پیدا

کرد و تا سال ۲۰۱۱ کشت خشخاش ۶۰ درصد افزایش یافت که شامل ۲۰۹ هزار هکتار زمین می‌شد.

این شرکت‌ها به قراردادهایی که با دولت امریکا می‌بندند نیز متعهد نمی‌مانند و فقط راه‌هایی را جستجو می کنند که پول بیشتری به جیب شان بریزد. گزارش‌هایی حاکی از آنست که برای زمینه‌سازی به قراردادهای بیشتر، اینان طالبان و دیگر گروه‌های تروریستی را برای ایجاد بدامنی مورد حمایت قرار می‌دهند. دولت امریکا از این خیانت‌ها بخوبی آگاه است و این موارد اصلاً برایش نگران کننده نیست، زیرا می‌داند که هم پولش را از یک جیب به جیب دیگرش می‌ریزد و هم آنچه سیاستش تقاضا می کند عملی می گردد!

کارتون: «سرباز بلک واتر: از سِر راه من کنار برو! من اول شلیک می‌کنم بعداً سوال می‌پرسم!»

امریکا و متحدانش با تمام ادعاهای دروغینی که به نام مبارزه علیه تروریزم، بدامنی و غیره دارند، در حقیقت فابریکه‌های تروریزم و بدامنی هستند و شرکت های خصوصی نظامی، در واقع نام اندک پالایش‌یافته تروریزم و وحشت و کشتار است.

فعالیت‌های حزب

شرکت نماینده حزب همبستگی در تظاهرات ضدجنگ در برلین

به تاریخ ۱۱ نوامبر ۲۰۱۵ راهپیمایی اعتراضی‌ای به مناسبت شصتمین سالگرد تاسیس اردوی آلمان توسط جمعی از سازمان‌ها و نهادهای مختلف ضدجنگ، دموکرات و چپ و فمینیست در برلین برگزار گردید که صدها تن در آن شرکت جسته بودند.

در حالی که دولت آلمان همه ساله از تاسیس نیروهای اردو تجلیل به عمل می‌آورد ولی اعتراض‌کنندگان بیان می‌داشتند که نیروهای نظامی ناتو به شمول آلمان جنایات هولناکی را در افغانستان، عراق، سومالی و سایر کشورهای فقیر مرتکب گردیده اند بناءً با شعار مرکزی «دلیلی برای تجلیل نیست- ارتش باید منحل گردد» به خیابان‌ها ریختند.

در این تظاهرات از حفیظ راسخ نماینده «حزب همبستگی افغانستان» که این روزها جهت شرکت در برنامه‌های مختلف در آلمان بسر می‌برد نیز دعوت به عمل آمده بود تا با معترضان پیوسته سخنانی در مورد حضور نیروهای ناتو و

آلمان در افغانستان ایراد نماید. وی ضمن ابراز همبستگی با فعالان ضد جنگ از وضعیت اسفناک مردم رنجدیده افغانستان و جنایات اشغالگران امریکایی و ناتو سخن گفت. تمامی شرکت کنندگان با استقبال از موضع گیری حزب همبستگی، با شعارهای پرشور خواهان اخراج فوری و بدون قید و شرط عساکر آلمانی از افغانستان شدند.

سخنرانی حفیظ راسخ نماینده «حزب همبستگی افغانستان» در مورد حضور نیروهای ناتو و آلمان در افغانستان

این تظاهرات که عمدتا علیه نیروهای نظامی و پولیس آلمان بود به خشونت گرایید چون پولیس از ادامه راهپیمایی جلو گرفت و تعدادی از فعالان آنرا بازداشت نمود.

هر یک از مسئولان و راهپیمایان از حمله و آزار و اذیت مداوم پولیس در هنگام چنین گردهمایی‌هایی چشمدیدهای فراوان داشتند و اظهار می‌داشتند که غرب با ظاهر فریبنده‌اش خود را نه تنها حامی بل صادرکننده دموکراسی می‌تراشد اما فعالان انقلابی و ضد دولت آلمان همواره با فشار و تهدید مواجه بوده و سیستم قضایی و قوانین این کشور نیز در خدمت دولت و سرمایه‌داری قرار دارد.

دو شعار سیاه: قاتلان در میان ما اند/ همینجا اند
قندوز: جنایت جنگی

دو شعار سیاه: قاتلان در میان ما اند/ همینجا اند
قندوز: جنایت جنگی

شصت سالگی اردوی آلمان: دلیلی برای تجلیل نیست- ارتش باید منحل گردد.
شعار دوم سیاه و سفید: نه به آشتی با کاپیتالیزم

لیکونکی: کاوه عزم

د امریکایی چوپړانو تر واکمنۍ لاندې افغاني ښځې کړیږي

د ۲۰۱۰ کال د اګست په ۹مه د امریکا «ټایم» مجلې د عایشې انځور (هغه نجلۍ چې د مینې او د کور څخه تیښتې په تور د ځناورو طالبانو له لوری یې پوزه او غوږ پرې شول) خپور کړ او د هغې لاندې یې لیکلي و «که مونږ افغانستان پریږدو داسې پیښې ترسره کیږي» ترڅو د امریکا خلک دې ته وهڅوي چې په افغانستان کې د امریکایي قوتونو دایمي شتون څخه ملاتړ وکړي. او په همدې شکل لویدیځې رسنۍ او چارواکي د افغانو ښځو له بدمرغیو څخه ناوړه ګټه پورته کوي.

امریکا نه یوازې له افغانستان څخه ووتله بلکه د چوپړانو له لارې یې خپلو دایمي هډو ته قانوني بڼه ورکړه. خو اوس د افغانستان ماشومان هم پدې پوهیږي چې امریکا د بدمرغیو او نه‌ټیکاو او د ترهګرۍ بې‌سارې ودې، فساد، مخدره توکو مافیا، ټوپک‌سالارۍ او نورو بلاګانو لامل ده چې افغاني

عایشه هغه نجلۍ چې پوزه او غوږ یې د ځناورو طالبانو له لورې د عاشقۍ او له کوره د تیښتې په تور پرې شول

ښځې د دې اولنۍ او آسانه قربانیانې دي. او نور نو تېرولو ته جوته ده چې توکمپاله طالبان او خوسا دولت دواړه د امریکا له خوا یو په پټه او بل په ښکاره تمویلېږي. نور نو ټول پدې پوهیږي چې طالبان د امریکا لپاره یوه کپه نصوار دي چې هرکله یې زړه وغواړي کولای شي هغه تف کړي او لرې یې وغورځوي. اوس چې هم یو فاسد او سست دولت ته او هم طالب او داعش او جګړه‌مار ته اړتیا لرې، پاکستان سره هم هر کال ملیاردونه ډالر مرسته کوي ترڅو د هغې طالبي بچیان ښه وروزي.

هغه جنایتونه چې د امریکا او له ۴۰ زیاتو هیوادونو په شتون کې په افغانستان کې ترسره شوي زمونږ تاریخ ډېر لږ لیدلي دي. په تیرو ۱۴ کلونو کې، د رسمي سرچینو شمیرو له مخې، په افغانستان کې له ۲۵۰ زرو تنو زیات وژل شوي چې دا وژنه هره ورځ په ځناورتوب او شدېلتیا سره روانه ده چې په ارزګان کې د ۷ تنه بې‌ګناه هزاره هیوادوالو سر پرې کول تازه او زړه‌بوږنونکې پیښه وه.

په ۲۰۰۱ کال کې کله چې امریکا غوښتل په افغانستان یرغل وکړي، لویدیځو رسنیو په غازي لوبغالي کې طالبانو له لورې د زرمینې اعدام انځورونه په کراتو خپرول او په بې‌شرمۍ سره یې غوښتل داسې ښکاره کړي چې امریکا او ناتو باید پر افغانستان برید وکړي ترڅو د افغانستان ښځې له دې کړاو خلاصې وژغوري. خو یوازې په هیواد کې د ښځو پر وړاندې روان تاوتریخوالي څو بیلګې لیکم ترڅو دا ثابته کړم چې امریکا او ناتو هیڅکله

د «ژغورنې ملایکی» ندی او ددوی واکمنی لاندی زمونږ د هیواد ښځې د طالبانو له تورې دوری څخه زیات کړاو کاړی او وژل کیږي:

۲۰۱۰ کا اکتوبر ۱۸مه: په بادغیس ولایت کی طالبانو یوه ۴۰ کلنه کونډه ښځه د «نامشروع اړیکی» په تور د خلکو په مخکی اعدام کړه. طالبانو دا ادعا وکړه چی دغې کونډې ښځې له یوه سړي سره چی غوښتل یی له دی سره واده وکړي نامشروع اړیکه لرله نو له دی کبله د هغوی د محکمې له لوری یی د اعدام حکم صادر شو. ولی ځایی اوسیدونکی بیا وای چی د طالبانو چنې خو واری ددغې بیوزله او بی‌کسه ښځې کور ته ورغلل او له هغې څخه یی نامشروع غوښتنې درلودلی ولی هغې مقاومت وکړ او غوښتل یی دولتی ارګانونو ته شکایت وکړي خو طالبانو هغې ته دام کیښود او اعدام یی کړه.

۲۰۱۱ کال فبروری ۴مه: ځناورو طالبانو ۲۳ کلنه صدیقه او ۲۸ کلن عبدالقیوم خیام د کندز په ارچي ولسوالۍ کی د عاشقی او د کور څخه تیښتې او د زور واده ته په نه ویلو سنګسار کړل. په کندز کی د طالبانو والی د مولوی امام‌الدین په نامه ددغې پیښې مسوولیت په غاړه واخیست ولی دولت پرته له خواشینۍ بل هیڅ کار ونکړ.

۲۰۱۲ کال جولای ۸مه: طالبانو د پروان غوربند درې اړوند شینوارو سیمه کی نجیبه د طالبانو له یو تن قومندان سره د «نامشروع اړیکې» په تور ووژله. دغو جنایتکارانو د ویری او ځناورتوب ښودلو په موخه ددغې پیښې ویډیو هم خپره کړه. د کرزی دولت په پیل کی د خلکو قهر آراملو لپاره ددغه جنایت عاملانو نیولو او محاکمې ژمنه وکړه خو د نورو ژمنو په څیر دا هم له یاده ووتله. په هماغه وخت کی داسی ویل کیدل چی ددی پیښې تر شا د عبدالستار خواصی کرغیړن لاسونه هم شته خو چا دغه دوسیه و نه څیړله.

۲۰۱۵ کال می ۲۵ مه: ۲۵ کلنه نجیبه او ۳۲ کلن ستار د طالبانو له لوری

د «زنا» په تور ووژل شول. دغه دوه تنه د جوزجان په مرادیانو ولسوالۍ کې د ملا جوره، په هغه ولایت کې د طالبان والي له لوری اعدام شول.

۲۰۱۵ کال سپتامبر ۱۳مه: طالبانو یوه ښځه او یو سړی د سرپل ولایت سوزمه قلعه ولسوالي کې د «نامشروع اړیکې» په تور و خلکو سترګو وړاندې اعدام کړل. هغوی دا ادعا کوله دغه ښځه او سړی واده شوي او نامشروع اړیکه یې لرله ولې دولت او ځایي اوسیدونکو له دې پیښې ځانه بې‌خبره وښود.

د طالبانو ترڅنګ، بنسټپالان او توراندي تنظیمیان هم په تیرو ۱۴ کلونو کې د امریکا تر واکمنۍ لاندې د ښځو په وژلو او پر هغوی تیري کولو کې له خپلو هم‌مسلکه ورونو کم نه وو.

۲۰۱۲ کال جنوری ۲۷مه: واحدی بهشتی د وحدت ګوند له جنایتکارانو او د بامیانو ولایتي شورای غړي لومړی د شکیلا په نامه نجلۍ باندې جنسي تیری کوی او وروسته هغه په مرمۍ وژني. ددغه جنایت قضیه د شکیلا ورور له لوری تعقیبیږی خو په دولت کې د وحدت ګوند واکمنۍ له کبله د بویناک دولت هیڅ بنسټ دغه قضیه نه حل کوی. دولت ددغې پیښې پټولو په موخه، د بهشتي ساتونکی چې قربان نومیږی، تورن کوی او بندخونې ته یې اچوی خو اصلي تورن تر ننه پوری د دولتي امکاناتو په مرسته پرته له پوښتنې په آرامه ژوند کوی خو د شکیلا کورنۍ په ډار او ویره کې اوسیږي.

۲۰۱۴ کال اګست ۲۸مه: ۷ تنو ځناورو پر ۴ ښځو تیری وکړ او د هغوی ګاڼې یې له ځانه سره یوړې. دغه زړه‌بوږنونکې جنایت ټول خلک ولړزول او دولت وروسته له دوه ورځو خبر شو او څو ورځې وروسته یې ۴ تنه ونیول او له محکمې وروسته یې د اعدام حکم صادر کړ. خو ددغې پیښې اصلي جنایتکاران د نورو پیښو په شان پرته له سزا پاتې شول ځکه چې د رسول سیاف ملاتړ یې له ځانه سره درلود.

۲۰۱۵ کال مارچ ۲۰مه: یو شمیر کوخه‌ډبو او ایله‌ګردو د یو مخکې

پـلان شـوی طرحـې پر اسـاس فرخنـده د قران سـوځونې په بې‌بنسـته تـور ووژله. دغـو ځناورو لومړی فرخنـده په ډبرو او لرګيو ووهله او وروسته يې د هغې بې‌ساه وجود وسـوځاوه. په دی پيبنه کـی هـم دولت څـو تنه ونيـول او پـه يـوې لـه ملنډو ډکـې محکمې کی ۴ تنـه پـه اعدام محکوم کړل چـی دويمه محکمه کی د اعـدام حکم لری او په ۲۲ کاله بند محکوم شـول او له شـک پرته په دريمه محکمه کی د خلکو څخه په پټه خوشی شی. په دې پيبنه کی هم څو تنه اصلی تورن د عدالت له منګولو وتښتيدل ځکه د تنظيمونو زورواکو پوری تړاو درلود.

ددغـو جنايتونـو لړی ډېره اوږده ده او ددی ليکنی له وسـه بهر ده خو د بيلګـې پـه توګه او د امريکا قلمـي چوپړانو پر مخ توکانو تـو کولو لپاره چی په سپين‌سـترګ‌توب او بی‌شرمۍ سـره امريکا د افغانستان خلکو «ژغورونکی» بولی، همدا څو مثاله بسنه کوی.

تر هغې چی خلک له هر قوم او مليت څخه د نيواکګرو او د هغوی کورنيو چوپړانـو پـر وړاندی په يوه کتارکی راغونډ او پوهی ته ونه رسـيږي، زمونږ د خلکو ويجاړي او وينه‌بهيدنه او بدمرغي به پای و نه مومي. نو هيوادواله، که انسـانی ژوند غـواړی، راپاڅيږه او مبارزه وکړه، ځکه لـه ظلم او کړاو څخه د خلاصون لاره مبارزه ده.

شماره ۳۸، قوس ۱۳۹۴ - دسامبر ۲۰۱۵

نویسنده: فرزاد

آیا مارک زاکربرگ واقعا ۹۹فیصد سرمایه‌اش را می‌بخشد؟

چند روز قبل با تولد نخستین کودک مارک زاکربرگ، بنیانگذار و مدیر فیسبوک، وی و همسرش در پیامی اعلان کردند که در طول حیات شان ۹۹فیصد سهام شان در فیسبوک را به کارهای خیریه اختصاص خواهند داد. این خبر عجیب و در ظاهر تحسین‌برانگیز به زودی همه جا پخش شد و کمتر کسی به پس‌پرده این تصمیم وی پرداخت.

سایت بی.بی.سی فارسی با تیتر «زاکربرگ و همسرش ۹۹ درصد سهام‌شان را می‌بخشند» و نوشتن اینکه «میزان اعطایی با حساب ارزش امروزی سهام معادل ۴۵ میلیارد دلار می‌شود» طوری ناشیانه گزارش داد که زاکربرگ فوری در چشم هرکس منحیث حاتم طایی و انسان بشردوست و حامی فقرا مجسم شود. اما بی.بی.سی از آنجاییکه یک رسانه دروغ‌پرداز است، هرگز پس پرده این تصمیم زاکربرگ و نظایرش را به شنونده و بیننده توضیح نمی‌دهد.

از آنجاییکه افغانها معمولا سرخط اخبار را گرفته کمتر به عوامل پنهان

حقایق می‌پردازند، به جستجویی در اینترنت پرداختم تا زوایای عوامفریبانه این خبر را انعکاس دهم.

زاکربرگ نخستین میلیاردر امریکایی نیست که با چنین اعلانی می کوشد چهره خیرخواه و بشردوست از خود به نمایش گذارد. از سالهای دور غول‌های سرمایه‌دار امریکا از راکفلر و کارنگی و فورد گرفته تا بل گیت و جورج سروس و وارن بفت و دیوید کوچ و مایکل بلومبرگ و اریک اشمیت وغیره از یکسو شیره جان کارگران را مکیدند اما از جانب دیگر هرکدام در مقطعی از حیات شان بنیادهای خیریه ایجاد کردند و قصد شانرا «اقدام بشردوستانه» نامیدند. پس لازم است که کمی مسئله را بکاویم که با اینهمه میلیاردرهای «انسان‌دوست» و بنیادهای خیریه چرا شاهد موجودیت فقر و فلاکت کم‌نظیر در جامعه امریکا هستیم و روزتاروز وضعیت معیشتی مردمش وخیم‌تر می گردد.

آیا واقعا میلیاردرهایی که با استثمار وحشیانه هزاران انسان و از طریق چپاول و غارت ملت‌های دیگر با راه‌اندازی جنگ های موحش به سرمایه‌های قارونی دست یافته اند به این آسانی از آن دست شسته به انسان‌های خدمتگار بشریت و غمخوار بدل گشته اند؟ با اندک تعمق و تحقیق می‌توان دریافت که برعکس این اعلانات به ظاهر «خیرخواهانه» اینان درست برعکس به هدف کسب سود بیشتر و افزودن بر سرمایه‌های شان می‌باشد. نمونه زاکربرگ را اندک می کاوییم.

به مجرد اعلان زاکربرگ مبنی بر تخصیص ۹۹فیصد سرمایه‌اش در کارهای خیریه، او مورد انتقاد وسیع تحلیلگران آشنا به قوانین و سیستم مالیاتی امریکا قرار گرفت. آنان معتقدند که قصد زاکربرگ از واگذاری این پول هنگفت به شرکت نوتاسیس خودش نه برای اهداف خیریه بلکه تلاشی برای فرار مالیاتی و سرمایه‌گذاری زیر عنوان کار خیریه است.

حقایق را از لابلای نشریات چپ و مترقی نه بلکه از رسانه‌های مشهور سرمایه‌داری تعقیب می کنیم: روزنامه «نیویارک تایمز» به تاریخ ۳ دسامبر ۲۰۱۵ در مقاله‌ای تحت عنوان «چگونه بشردوستی مارک زاکربرگ خودش را کمک می کند» نوشت:

«مارک زاکربرگ ۴۵ میلیارد دالرش را به یک موسسه خیریه کمک نخواهد کرد. شما شاید چنین شنیده باشید اما این نادرست است. اینست چیزی که واقعا به وقوع پیوست: آقای زاکربرگ یک

شماره ۳۸، قوس ۱۳۹۴ - دسامبر ۲۰۱۵

وسیله نقلیه برای سرمایه‌گذاری ایجاد کرده است.»

نویسنده، کار وی را «گذاشتن پول از یک جیب به جیب دیگر» نامیده شرح می‌دهد که زاکربرگ نظر به قوانین امریکا نه یک موسسه خیریه، بلکه «شرکتی با مسئولیت محدود» (LLC) ایجاد کرده است که مزایای زیادی برای شخص خودش به همراه دارد. او می‌تواند با دست باز از این پول در کارزار های سیاسی به نفع این و آن کاندید انتخابات و هر مورد دیگر استفاده نماید و یا آنرا در سرمایه‌گذاری های سودآور هزینه کند. یک نهاد خیریه مکلف به مراعات قواعدی می‌باشد، مجبور است سالانه بخشی از سرمایه‌اش را به کارهای عام‌المنفعه صرف نماید و ضمنا مورد نظارت دولت قرار می‌گیرد. اما شرکتی که زاکربرگ ایجاد کرده است از این قواعد مبراست و شرایط شفافیت بر آن اعمال نخواهد شد بنا دست بازتری خواهد داشت.

زحمتکشان به خیرات و بخشش صاحبان کار نیازی ندارند، فقط کافیست که توزیع در جامعه عادلانه باشد و حاصل دسترنج آنان به جیب یک مشت زالوصفت نرود.

«نیویارک تایمز» در مقاله دیگری تحت عنوان «بشردوستی زاکربرگ شرکتی با مسئولیت محدود را جهت کنترول بیشتر استفاده می‌کند» به تاریخ ۳ دسامبر ۲۰۱۵ از سودهای شخصی که این زوج با انتقال سهام شان به شرکت جدید از آن بهره‌مند خواهند شد می‌نویسد:

«... برعلاوه آن، بعضی سودهای حقوقی و مالیاتی را نیز به همراه دارد. اگر یک شرکتی با مسئولیت محدود استفاده شود، دارایی شخصی این زوج از توجه معاف خواهد بود. آقای زاکربرگ و داکتر چان ضمنا با مالیه اضافی مواجه نخواهند شد و در عوض منحیث اشخاص فقط بر سودحاصله شرکت شان مکلف به پرداخت مالیه خواهند بود.»

مجله مشهور «فوربز» نیز در مقاله‌ای تحت عنوان «حساب تعجب‌آور در معامله اهدای ۴۵ میلیارد دالر مارک زاکربرگ از فیسبوک» به تاریخ ۲ دسامبر ۲۰۱۵ شرح می‌دهد که او با انتقال سهامش از فیسبوک به یک شرکت مربوط به خودش، از میلیاردها دالر مالیه می‌تواند خلاصی یابد و در ضمن

وقتی این سـرمایه به اولادهایش به ارث رسـد، آنان از پرداخت مالیه جایداد معافیت حاصل خواهند کرد.

در کنار دهها سایت و نشریه که انگیزه پس‌پرده زاکربرگ را فاش کردند، سایت Think Progress **به تاریخ ۵ دسامبر ۲۰۱۵ نوشت:**

«هرچند زاکربرگ و همسرش ممکن عملا میلیاردها دالر را به کارهای خیریه در آینده صرف کنند، اما این زوج بصورت بالقوه از پرداخت میلیونها دالر مالیه طفره می‌روند. با انتقال سـهام به یک شرکت به جای فروختن آن در بازار و اهدا کردن پولش، زاکربرگ حداقل از بیست فیصد مالیه بر سرمایه‌اش جلو می‌گیرد. وقتی این سهام به شرکت‌هایی داده شد، آنان می‌توانند بدون پرداخت مالیه آنرا به پول نقد تبدیل کنند.»

«درحالی کـه یک فیصدی‌های امریکا، سـازمان‌ها و نهادهای خیریـه دورزننده مالیه را از زمان کارنگی و راکفلر ایجاد کرده اند، زاکربرک نیز بخشـی از روند تازه افراد بانفوذ است که سهام شانرا به سـازمان های خود هدیه داده اند. ایـن عمل آنچنان عمومیت یافته است که مشاوران مالیاتی آنرا به مثابه یک شیوه پس‌انداز در پرداخت مالیه برای سرمایه‌داران جدید توصیه می‌کنند.»

پس چنانچه می‌بینیم بازهم نه «بشردوسـتی» بلکه حرص و آز برای کسب پول بیشتر و سرمایه‌گذاری در پروژه‌های سودآور تر زاکربرگ و نظایرش در جامعه امریکا را به «کارهای خیریه» می‌کشاند. قوانین امریکا عملا برای یک فیصد اشـراف مفتخوار جامعه قوانینی وضع کرده اسـت که با استفاده از آن می‌تواننـد در کنار اینکه چهره خیرخواه و انسـانی به خود بگیرند، از مزایای بیشتری برخوردار شده از پرداخت مالیه نیز فرار نمایند. نظام مالیاتی امریکا به صورتی طراحی شـده است که غول‌های سرمایه با توجه به دارایی‌های بزرگ شان کمترین مالیه را پرداخت می‌کنند.

گذشـته از اینهـا، هر فرد اندک آشـنا به علم اقتصاد می‌داند که سـرمایه محصول انباشـت کار مولد کارگر اسـت که در جریان تولید خلق شـده اما به علت تقسـیم ناعادلانه ارزش‌ها در جوامع مبتنی بر اسـتثمار انسان از انسان، در چنگ افراد اندک متمرکز می‌شـود. یک انسـان به تنهایی هرقدر خلاق و پرکار باشـد، نمی‌تواند آنچنان ارزش بیافریند که به یک سرمایه‌دار تمام‌عیار

بدل گردد.

در تاریخ مثـــال کمی می‌توان یافت که اســـتثمارگران داوطلبانه و از روی بشردوســـتی ســـرمایه شـــان را به مظلومان واگذار کرده باشـــند. همیشـــه این استثمارشـــوندگان بوده اند که با مبارزات شـــان از ظالمان سلب مالکیت کرده حق شانرا بدست آورده اند.

آقای زاکربرگ هدف از ابتکار جدیدش را «پیشـــبرد پتانســـیل انســـانی و تشـــویق برابری برای همه کودکان در نســـل آینده» توصیف کرد. فرضا این ادعای وی را جدی تلقی کنیم، اما این یک حقیقت ثابت شده علمی است که با خیرات و کارهای خیریه ناممکن است که برابری به میان آورده فقر را از بین برد. ولو وی تمامی ۵۲میلیارد دالرش را به یکبارگی میان نیازمندان تقسیم کند سودی نخواهد داشـــت. فقر، معلول عواملی است که تا وقتی آنها را بصورت ریشه‌ای برطرف نسازیم محال اســـت که هرگونه سیاست ولو جدی فقرزدایی بـــه نتیجه مطلوب رســـد. دلیل اصلی فقر، حاکمیت سیســـتم اقتصادی مبتنی بر اســـتثمار و بیعدالتی است که وسایل تولید و نعمات مادی جامعه در چنگ یک اقلیت کوچک افتیده و اکثریت جامعه را به بردگانش بدل کرده است.

گذشـــته از اینها زحمتکشان به خیرات و بخشش صاحبان کار نیازی ندارند، فقط کافیســـت که توزیع در جامعه عادلانه باشد و حاصل دسترنج آنان به جیب یک مشت زالوصفت نرود. اما آنان تنها با مبارزه آگاهانه، حق‌طلبانه و متشکل شان می‌توانند این سیستم ضدانسانی را سرنگون کرده حق شانرا به زور بازوان شان به چنگ آورند چون حق دادنی نه بلکه گرفتنی است.

شاعر: م. آژن

شعر «های مردم» به امروز افغانستان دربند همخوانی دارد و نوید همبستگی و مبارزه در برابر استبداد را در دل مردم به جان رسیده به گونه‌ی عریان فریاد میزند.

های مردم!
خسته‌ام
خسته بر وزنِ دلی دردمند آن مرد فقیر
خسته از جرمِ و جنایت
خسته از افکار پیر
خستگی‌ها را مپندارید
که تسلیم گشته‌ام.

های مردم!
این سرای کهنه را
از کران تا بیکران ویران کنید
از گِل پاکان و از افکار عشق
از تنِ سبز درختان بلند
مسکَن آزادی را آباد کنید
مست سازید با سرود زندگی
هرِ دلی غم دیده را در هر کنار
برکَنید دیوار خصم و خستگی.

شماره ۳۸، قوس ۱۳۹۴ - دسامبر ۲۰۱۵

های مردم!
خستگی را بشکنید
ساز و برگ بندگی را بشکنید
بشکنید تا باز روید زندگی
زندگی سر تا قدم آزادگی

های مردم!
یک صدا برپا شوید
قطره قطره متحد
دریا شوید
بشکنید در خویشتن افکار آز
چون سرود زندگی گویا شوید.

م. آژن

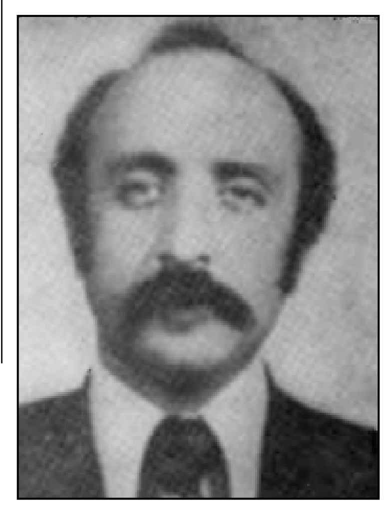
صادق عالمیار دستگیر شد، سایر جانیان را به چنگ عدالت بسپاریم

زمانی که جنایتکاران افغان از سوی محاکم فاسد، جنایت پرور و ریشخند دولت دست نشانده امریکا مهر معافیت و معصومیت را می‌خورند، با این تصور که جنایات شان فراموش شده، گذشته را صلوات گفته به سوی اروپا و امریکا شتافته فراموش می‌کنند که مدت‌هاست در اذهان عامه محاکمه شده و حضور یا عدم حضور آنان تغییری در تنفر مردم از ددمنشی آنان نمی‌آورد.

دولت هالند که سه سال قبل با انتشار لیست ۵۰۰۰، گوشه‌ای از جنایات مزدوران روس را فاش ساخت، اینبار با پخش خبرنامه‌ای از دستگیری صادق عالمیار به تاریخ ۵ عقرب ۱۳۹۴ در شهر روتردام خبر می‌دهد و تعهد می‌کند که هالند مکان امنی برای جنایتکاران جنگی نباشد. در این خبرنامه آمده که «موصوف متهم به ارتکاب جنایات جنگی است که در سال ۱۹۹۷ میلادی مصادف به ۱۳۵۷ هجری شمسی، در افغانستان بوقوع پیوسته است.» عالمیار

که در آنزمـــان منحیث قوماندان قطعه ۴۴۴ اردوی رژیـم مــزدور روس ایفــای وظیفه می‌نمود در قتل عــام ۱۲۶۰ هموطن مظلوم مــا در قریه کرهاله ولایت کنر به تاریخ ۳۱ حمل ۱۳۵۸ سهم مهمی داشت.

محمد صدیق عالمیار (برادر صادق عالمیار) باشنده سیدخیل ولسوالی جبل‌السراج از مهره‌های مهم رژیم نوکر روس و از وزرای کابینه نورمحمد تره‌کی بود. با کودتای شوم هفت ثور، او منحیث والی بلخ و بعدا در حمل ۱۳۵۸ در پست وزیر امور پلانگذاری گماشته شد.

این دســتگیری با همکاری تعــدادی از افغان‌هــای مقیـم هالند که مدت‌هــا در پی محاکمه او بودنــد صورت گرفت. محاکمه هالنــد تحقیقــات جنایــی را بنابــر عریضه وارثین این واقعه از ســال ۲۰۰۸ آغاز کرده و در جریــان تحقیقات با اهالی اســعد آباد ولایت کنر، مجاهدین ســابقه، رفقای حزبی و فامیل صــادق عالمیار بــرای جمع آوری شواهد صبحت نموده است.

دهــا جنایتــکار و چپاولگــر افغان در کشــورهای اروپایــی، امریکا، آســترالیا و کانادا پناه برده اند و دولتهای غربی با همه ادعاهای حقوق بشــری شــان آنان را همچــون مهمانان پذیرایی کرده انــد. هرچند علیه تعدادی از جلادان خلقی و پرچمــی کارزارهایی راه افتیده، اما جنایتــکاران تنظیمی و بنیادگرا از نوع صدیق چکری هنوز هم با خاطر آرام در پناه باداران غربی‌شان بسر می‌برند.

حزب همبستگی افغانستان قبلا لیست تمامی قربانیان این فاجعه و نام تعدادی از قاتلان را انتشــار داده بود. در گفتگویی که نماینده حزب همبستگی با یکی از شاهدان عینی بنام عبدالله داشت، در این مورد گفته بود:

> «...مــردم می‌گویند که در این حادثه ۱۲۶۰ تن کشــته شــده انــد، ولی من آن را قبول ندارم زیرا تــواب گل داماد مامایم که از ترکســتان آمده بود در این حادثه روده هایش کشــیده شده بود و جســدش در روی سرک افتیده بود که مثل تواب گل به صدها تن در کوچه و پســکوچه قریه هر طرف افتیده بودند که آنان را کسی حساب نکرده اند.»

با نقل از گفته‌های مردم کرهاله، بعد از این قتل عام مردی با بیشــتر از ۱۵

سال سن در قریه یافت نمی‌شد. بیوه‌ها و یتیم‌ها کرهاله را ترک کردند و به پاکستان مهاجر شدند و در آنجا کمپ اینان بنام کمپ بیوه‌ها شهرت یافت.

جزییات این جنایت موحش غلامان روس در مقاله‌ای تحت عنوانی «یادی از قتل‌عام مزدوران روس در کرهاله کنر» در سایت حزب همبستگی نشر گردیده است.

وظیفه تمامی افغانهای شرافتمند، وطندوست و مدافع عدالت مقیم غرب است که آرام ننشسته با تلاش‌ها و دادخواهی شان تمامی غارتگران و آدمکشان افغان مقیم غرب چه خلقی چه پرچمی و جهادی و طالبی را به نهادهای عدلی و محاکم جهانی معرفی کنند تا پای میز محاکمه کشانیده شوند. مردم سایر کشورها بارها با تلاش‌های شان موفق شده اند جانیان کشور شان را به یکچنین محاکم کشانیده محکوم کنند.

درین شکی نیست که دولتهای غربی هیچگاهی داوطلبانه جانیان و خاینان افغانی را که پناه داده اند جزا نخواهند داد چون آنان را برای روز مبادا نگهمیدارند تا برای برنامه‌های ویرانگرانه شان در افغانستان از آنان سود برند. اما همانگونه که چندسال قبل «جمعیت انقلابی زنان افغانستان» موفق شد با راه انداختن کمپاین جهانی دولت انگلستان را مجبور به محاکمه و زندانی نمودن زرداد آدمکش سازد، سایر قاتلان ملت را نیز به این شیوه می‌توان روسیاه نموده جزا داد.

نویسنده: رها آرزو

اعتراض روشنفکران مبارز هند بر قتل دگراندیشان

طی دو سال گذشته مردم هند شاهد قتل چندین تن از نویسندگان و شخصیت‌های سکیولار و خردگرا آن کشور بودند که گروهی از معترضان آن را «نابردباری فزاینده در هند» خواندند. در اعتراض به این قتلّ‌ها بیش از ۵۰ مورخ و ۴۰ نویسنده آزادیخواه و مبارز هندی جوایز و وجوه نقدی‌ای را که همراه با جوایز از سوی دولت طی سالّ‌های گذشته دریافت کرده بودند، پس دادند.

آروندانی روی نویسنده و فیمنیست پرآوازه آن کشور جایزه ملی را که در سال ۱۹۸۹ بخاطر بهترین فلم‌نامه خود گرفته بود پس داد. او در مقاله‌ای با عنوان «چرا من جایزه‌ام را برگرداندم» در «اندین ایکسپرس» (۵ نوامبر ۲۰۱۵) اظهار می‌دارد که وی جایزه‌اش را تنها در اعتراض به «نابردباری فزاینده» پس نمی‌دهد زیرا وی وسعت این «قتل‌های هولناک» را به مراتب بیشتر از کشتن چند نویسنده و اندیشمند دگراندیش می‌داند. او نوشت:

«زندگی جهنمی برای تعدادی بیشتر است. تمام شهروندان – میلیون‌ها دالیتی[۱]، آدیواسی[۲]، مسلمانان و مسیحیان ـ مجبور به زندگی در فضای وحشت اند و نمی‌دانند که چه زمانی و از کجا به آنان حمله خواهد شد.»

آروندانی روی، روشنفکر مبارز و پیشرو

در حالی که دولت هند و جارچیان غربی‌اش بصورت مسخره از این کشور به عنوان «بزرگترین دموکراسی دنیا» نام می‌برند اما نویسندگان و اندیشمندان هندی در جریان اعتراضات شان واضح ساختند که همه افرادی که کشته شده اند به دلیل عقاید سکیولار و یا انتقاد شان نسبت به خرافات و بنیادگرایی حاکم هندو بوده است. این نویسندگان علیه فقر، خرافات و رژیم حاکم در هند و بخصوص نارندار مودی و حزب فاشیست او (بی.جی.پی) بودند. عدالت یک مولفه مهم دموکراسی‌است که اکثریت مردم هند بطور وحشتناکی از آن بی‌بهره اند.

در ۲۰ اگست ۲۰۱۳ نارندرا دابولکار نویسنده سوسیالیست هندی مورد حمله مهاجمان ناشناس قرار گرفت به قتل رسید. وی داکتر طب بود و از منتقدان سرسخت سیستم طبقاتی و خرافات موجود در هندویزم بود که دست، پا و مغز مردمش را در جهل و نادانی در هم پیچیده است.

گویند پانسار از رهبران «حزب کمونیست هند» در ۱۶ فبروری ۲۰۱۵ کشته شد. وی از جمله نویسندگانی بود که بشدت جامعه نابرابر و نظام غیرانسانی «کاست» را مورد انتقاد قرار می‌داد. پانسار زمانی مورد خشم احزاب تندرو قرار گرفت که یکی از عبادات معمول در مذهب هندو را که به منظور تولد فرزند پسر بجا آورده می‌شود مردود دانست.

---

(۱) در نظام «کاست» هند دالیت‌ها بنام «نجس» یاد می‌شوند. ۲۰۰ میلیون انسان در «بزرگترین دموکراسی دنیا» نجس خوانده شده و از قرن‌ها بدینسو از حقوق انسانی شان محروم اند.

(۲) آدیواسی‌ها که بنام (ساکان اصلی) هم یاد می‌شوند، مردمانی اند که عمدتا در مناطق مرکزی هند زندگی می‌کنند. وضعیت زندگی و جایگاه اجتماعی آنان بدتر از دالیت‌ها می‌باشد. آدیواسی‌ها با جنبش مائویست هند روابط تنگاتنگ دارند و بیشتر مبارزات آنان توسط کادرهای مائویست رهبری می‌گردد به همین دلیل اکثرا مورد حمله دولت هند قرار می‌گیرند.

در ۳۰ اگست ۲۰۱۵ نویسنده‌ی کانارا[۳] زبان هندی ام. ام. کالبرگی در درون خانه‌اش به ضرب گلوله کشته شد. کالبرگی استاد پوهنتون و صاحب صدها اثر ادبی بود. وی عقاید سکیولار داشت و در نوشته‌ها و بیاناتش خرافات هندویزیم را مورد انتقاد قرار می‌داد و برای هزاران انسانی که به وسیله مذهب توسط حاکمان قدرت اسیر زنجیرهای جهل و سرمایه شده اند آگاه‌گری می‌کرد. کالبرگی چندین بار از سوی احزاب راست‌گرا تهدید به مرگ شده بود. یکبار هم بعد از انتشار اثر جنجالی‌اش «مارگا ۱» از سوی روسای معبد مجبور به عذرخواهی شد. وی بعد از این اقدام خود گفت: «من زندگی خانواده‌ام را حفاظت کردم. اما در آن روز به عنوان یک روشنفکر خودکشی کردم.»

هند از جمله سرزمین‌هاییست که بیشترین گوناگونی مذهبی، زبانی، قومی و فرهنگی را دارا می‌باشد. این درحالیست که رژیم‌های حاکم همیشه تلاش نموده اند تا هندوایزم را که دین حاکمان قدرت بوده و از منافع آنان دفاع می‌نماید بر همگان مسلط کنند. نارندرا مودی صدراعظم کنونی این کشور از «حزب مردم هند» (بی.جی.پی)، گروه تندرو بنیادگرای هندو و از نوع رژیم آخندی ایران است که هر صدای مخالف را خفه می‌سازد. این حزب قاتل هزاران مسلمان و دیگر اقلیت‌های مذهبی در این کشور محسوب می‌شود. روشنفکران هندی و بازماندگان قتل‌های اخیر دولت مودی را متهم به دست داشتن در ترور اندیشمندان خردگرا می‌کنند. دوسیه‌های هیچکدام از کشته‌شدگان مورد پیگیری جدی قرار نگرفته است و پولیس عاملان آن را تا کنون ردیابی و دستگیر نکرده است.

بنیادگرایی چه اسلامی، چه هندو، چه مسیحی، یهودی و یا هر دین دیگر همه ریشه و مشخصه‌های یکسان دارند؛ وحشت، جنایت و ضدیت با پیشرفت و علم خصوصیت تمامی آنّها می‌باشد. قتل‌های زنجیره‌ای به دست رژیم مستبد «ولایت فقیه» ایران در دهه هفتاد شمسی که هدفش کشتن چند نویسنده‌ی دگراندیش در آن کشور بود، کاملا به قتل نویسندگان در هند شباهت دارد. واقعیت اینست که در مکتب بنیادگرایان منطق و تحمل‌پذیری جا نداشته فقط با زبان تفنگ با مخالفان سخن می‌گویند. بنیادگرایان خونخوار افغان هم در

(۳) کانارا یا کنری یکی از زبان‌های مروج در جنوب هند است که ۳۵ میلیون هندی با آن تکلم می‌کنند.

اولین حملات خود شـاعران و نویسندگان پیشرو کشور ما را نشانه گرفته اند، گلبدین بدنام سـیدال سخندان شـاعر مبارز و وطندوست را در جوزای ۱۳۵۱ در جریان یک تظاهرات در پوهنتون کابل به ضرب چاقو به شـهادت رسـانید و بدینوسـیله ضدیت ابدی خود را با روشـنفکران انقلابی کشور اعلان کرد و طی سـه دهه با هدایت آی.اس.آی و امریکا بـه ترور عناصر ملی و مترقی ما ادامه داد.

«قتل‌های هولناک» در هند باعث شـد که بیش از دوصد فعال و نویسـنده سرشـناس هندی و انگلیس در اعتراض به سفر نارندرا مودی در اوایل نوامبر ۲۰۱۵ به انگلستان، پای نامه‌ای امضا کنند که عنوانی دیوید کامرون صدراعظم بریتانیا نگاشته شده و از او خواسته اند که «فضای فزاینده وحشت» در هند را با همتای هندی‌اش مطرح کند.

آروندانی روی بار دیگر زمانی مورد تحسین عمیق مردمش قرار گرفت که بعد از برگردان جایزه‌اش در مقاله‌ی یادشده نوشت:

«اگر ما حق آزادی بیان نداشـته باشـیم، بـه جامعه‌ای مبدل خواهیم شـد که از سـوءتغذیه روشـنفکری رنج می‌کشد و ملتی متشـکل از احمق‌هاسـت.... من افتخار می‌کنم کـه برنده جایزه ملـی‌ای بوده‌ام که حالا می‌توانم آنرا مسـترد کنم. این کار به من اجازه می‌دهد که بخشی از یک جنبش سیاسی باشم که به ابتکار نویسـندگان، فلمسـازان و فرهنگیان در این کشور علیه یک نوع شـرارت ایدئولوژیکی و حمله به هوش جمعی ما راه افتیده اسـت. اگر اکنون در برابرش برنخیزیم، ما را ازهم دریده در اعماق مدفون خواهد کرد.... من مفتخرم از اینکه بخشی از این جنبش می‌باشم، و نیز از آنچه امروز درین کشور رخ می‌دهد شرمنده‌ام.»

در جامعـه‌ای که روشـنفکرانش بیدار و شـرافتمند باشـند، رژیم‌ها برای خاموش سـاختن آنان به هر وسـیله‌ای از جمله آزار، شـکنجه، زندان و ترور متوسل می‌شـوند. اما درین جوامع بدون شک عناصر پیشرو از نوع آروندانی روی را می‌توان یافت که با ایستادگی و نیش قلم شان جانیان و ارتجاع را مورد آماج قرار داده آگاهی‌دهی کنند.

تف کردن به جوایز اعطاشـده از سوی یک دولت مستبد و مرتجع مشخصه ابتدایی یک روشـنفکر متعهد و مردمگراسـت. کاش آروندانی روی و دیگر

روشـــنفکران هندی نمونه و سرمشـــق خوبی برای آن به‌اصطلاح روشـــنفکران افغان باشند که متاسفانه در برابر تمامی وحشت و جنایت بنیادگرایان و اربابان خارجی شان خاموش بوده اند و در بسا موارد بخاطر رسیدن به قدرت و مقام به پـــای جانیان و مرتجعانی از نوع محقق، فهیم، عبدالله، ملاعمر، خلیلی، گلبدین، محسنی، کرزی، عطامحمد، کریم خرم و... افتادند.

آیا در میان به‌اصطلاح روشنفکران افغان که با افتخار مدالهای آلوده را از فاسدترین و بی‌اراده‌ترین دولت جهان به سینه دارند کسی با وجدان بلند و شرافت آروندانی روی و دیگر نویسندگان مبارز هند یافت خواهد شد که این مدالهای بی‌ارزش را در اعتراض بر وضعیت فراتراز ماتم کشور به ارگ‌نشینان ضدملی مسترد کند؟

نشریات «حزب همبستگی افغانستان» را در کابل و ولایات از آدرس‌های ذیل به دست آورده می‌توانید:

کابل

نمایندگی انجمن نویسندگان افغانستان
جوار پارک تیمور شاهی

شرکت کتاب شاه محمد
چهارراهی صدارت

کتاب فروشی مقدم
مارکیت جوی شیر کابل

انتشارات طیب روشن،
کوته سنگی، مارکیت مینه یار،
مقابل کورس بهزاد

کتابخانه وحدت
نیاز بیک، دکان حاجی

کتاب فروشی معلم محمد وحید
د افغانستان آریانا مارکیت، دکان اول

کتاب فروشی رفیع الله
پل باغ عمومی، لب سرک، زیر پشتنی بانک

انتشارات تمدن شرق
بین چهارراهی دهبوری و چوک کوته سنگی، مقابل
لیسه رحمن بابا

هرات

کتاب و قرطاسیه فروشی
عبدالجبار "یعقوبی"
جکان غوند یازده،
مقابل مکتب متوسطه خلیل الله خلیلی

بلخ

کتاب فروشی عبدالغفور عرفانی
کتاب فروشی عبدالرازق انصاری
مزار شریف، چهارراهی بیهقی،
پوسته خانه شهری

کتاب فروشی فیروز
مقابل نشنل بانک پاکستان

تخار

فوتوکاپی آمو، نجیب الله رحیمی
تالقان، بندر بدخشان، مقابل فوائد عامه،
دکان نمبر ۱۰

غزنی

کتاب و قرطاسیه فروشی توحید
شهرک البیرونی، جاده خاتم الانبیا

کتاب و قرطاسیه فروشی احمدی
پلان سوم، کوچه زیارت خواجه علی

کتاب فروشی فرهنگ ۱
جوار کتابخانه عامه

کتاب فروشی فرهنگ ۲
سرک تانک تیل کهنه، رسته نجارها

ننگرهار

غرفه فروش اخبار و مجلات
جمیل شیرزاد
جلال آباد، چوک تلاشی،
مقابل گمرک کهنه

کتابفروشی سیار
ولسوالی خیوه

کندز

قرطاسیه فروشی محمد هارون
جاده ولایت

کنر

کتابفروشی احمد ظاهر
چغانسرای، سرک قومندانی

فراه

کتابفروشی عزیزی
واقع ناحیه سوم،
مقابل لیسه نفیسه توفیق میر زایی

بغلان

کتاب و قرطاسیه فروشی فردوسی
شهر پلخمری، مقابل غظنفر بانک

هموطنان درد دیده،

اگر خواهان افغانستان مستقل، آزاد و دموکرات هستید؛ اگر آرزوی سربلندی افغانستان و آسایش مردم مظلوم ما را به دل دارید؛ اگر تلاش می‌ورزید علیه جنایات و خیانت‌های اشغالگران و نوکران میهن‌فروش شان نقشی ادا کنید، به «حزب همبستگی افغانستان» بپیوندید و در تکثیر و پخش نشریات حزب تان هرچه بیشتر و وسیع‌تر بکوشید!

آدرس: پست بکس شماره ۲۴۰، پسته خانه مرکزی
کابل ـ افغانستان

موبایل: 0093-700-231590

ایمیل: info@hambastagi.org

سایت: www.hambastagi.org

فیسبوک: FB.com/Afghanistan.Solidarity.Party
facebook.com/hambastagi

تویتر: twitter.com/hambastagi

یوتیوب: youtube.com/AfghanSolidarity

«حزب همبستگی افغانستان» برای پیشبرد فعالیت‌هایش به حق‌العضویت اعضا و اعانه‌ی هواداران و دوستدارانش اتکا دارد. با کمک‌های نقدی‌تان ما را یاری دهید:

Azizi Bank
Koti-e-Sangi Branch, Kabul, Afghanistan
Name: Sayed Mahmood
Account No: 001903204644917

THE Voice of Solidarity
(HAMBASTAGI GHAG)
A Monthly Publication of the Solidarity Party of Afghanistan

سفر سیلی غفار سخنگوی حزب همبستگی به ایتالیا

صفحه ۱

«سخنرانی نماینده روژاوا همه را تحت تاثیر قرار داد. او از تجارب زنان کورد و از مبارزه آنان در مقابل داعش حرف زد. نمونه‌هایی ارایه داشت که چگونه زنان کوبانی در تمام عرصه‌های زندگی همگام با مردان و بدون کدام تبعیض و تعصب به پیش می‌روند....»

قیمت: ۲۵ افغانی